

12^E JAARGANG N^O 31 — 14 OCT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

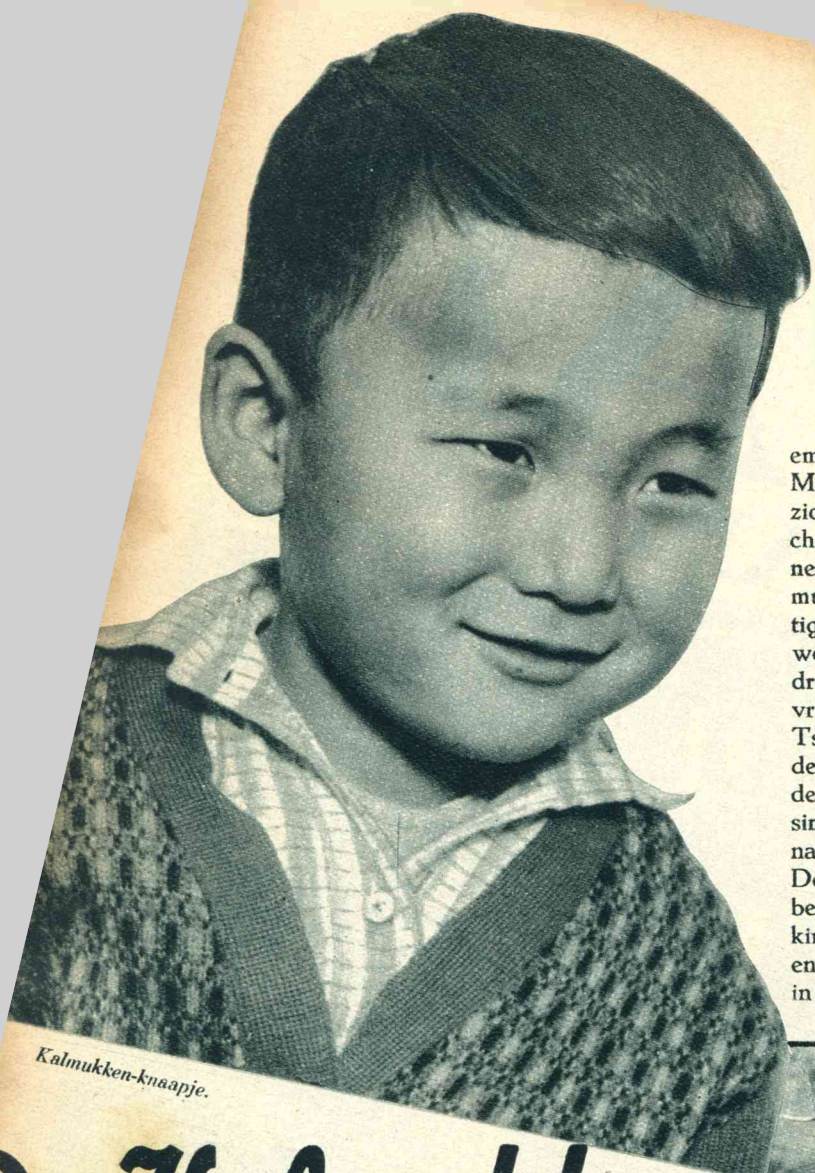

DE VOETVEEC

(Cupfla)

VRIJDAG 14 OCTOBER 1932

No. 31

Kalmukken-knaapje.

Na vele omzwervingen kwamen zij met duizenden andere Russische emigranten in 1920 naar Midden-Europa en zetten zich tenslotte in de Tsjecho-Slowaaksche hoofdstad neder. Eens waren de Kalmukken een groot en machtig volk in Mongolië — zij werden naar de Wolga gedreven, waar zij als een vrij volk onder den „witten Tsaar” verder leefden. Een deel van hen sloot zich bij de Kozakken aan en bezit sinds twee eeuwen den naam en de rechten der Don-Kozakken. In Praag bezoeken de Kalmukken-kinderen hun eigen gymnasium, en worden door leeraren in hun volkstaal onderwezen.

Kalmukken-studenten in hun eigenbibliotheek.

De Kalmukken

In eigen kring beoefenen zij nog vaak hun volksdansen.

van Praag

De Kalmukken te Praag hebben hun eigen sportvereniging. Twee jeugdige toeschouwers.

Een landsman onderwijst de Kalmukken-kinderen.

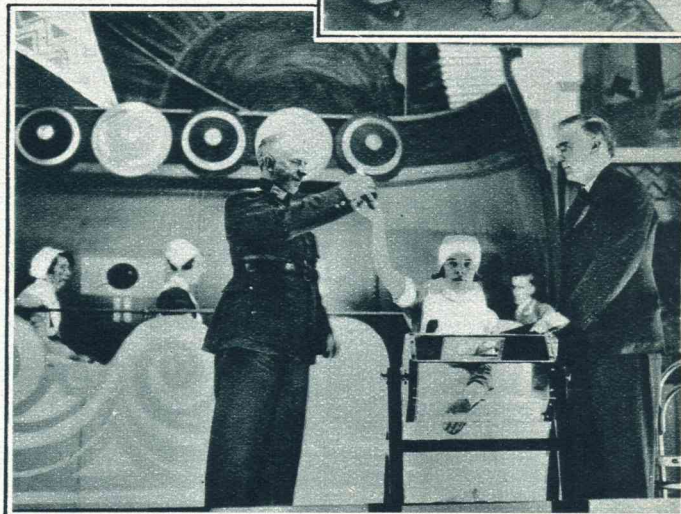
Een kijkje op de ijshockeybaan van het Sportpalast te Berlijn, waar Engelse en Duitse elftallen elkaar bekampen.

BUITEN- LANDSCH NIEUWS

De bekende Engelse staatsman Winston Churchill, die een groote populariteit geniet, vertrok tot herstel van zijn gezondheid uit Londen naar 't buitenland. Een groote menigte deed hem uitgeleide.

De zoon van den President der Fransche Republiek Lebrun trad te Rambouillet in het huwelijk met mejuffrouw Bernadette Marin

De trekking van de Iersche Sweepstake heeft in Nederland wederom enkelen gelukkig gemaakt. Generaal O'Duffy leest de nummers af.

Te Tokio werd een groote demonstratie gehouden voor de erkenning van den nieuwen staat Mansjoekewo, die zooals bekend onder Japansch protectoraat is gevormd.

7000 STIJGEN

METED

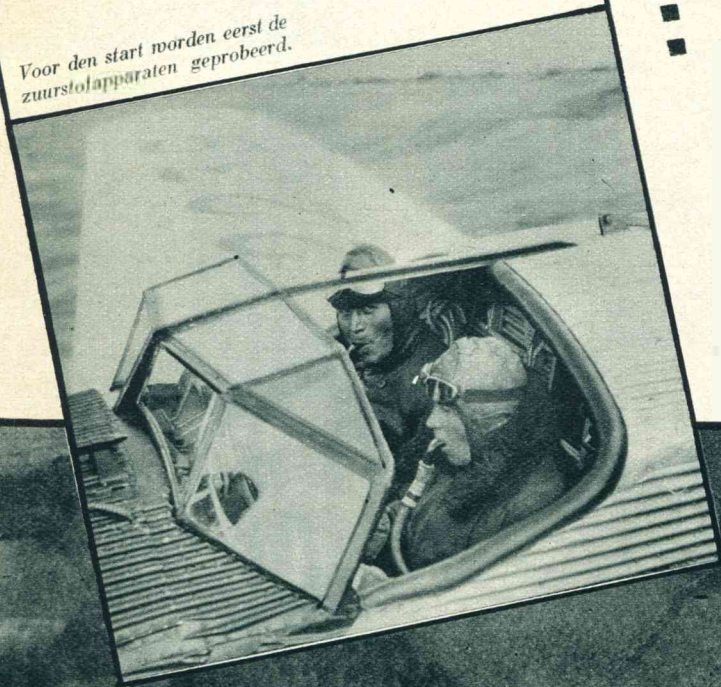
OM TE

SPRINGEN

De vrouwelijke ijdelheid laat zich ook door een sprong van 7500 M. hoogte gelden.

Voor den start worden eerst de zuurstofapparaten geprobeerd.

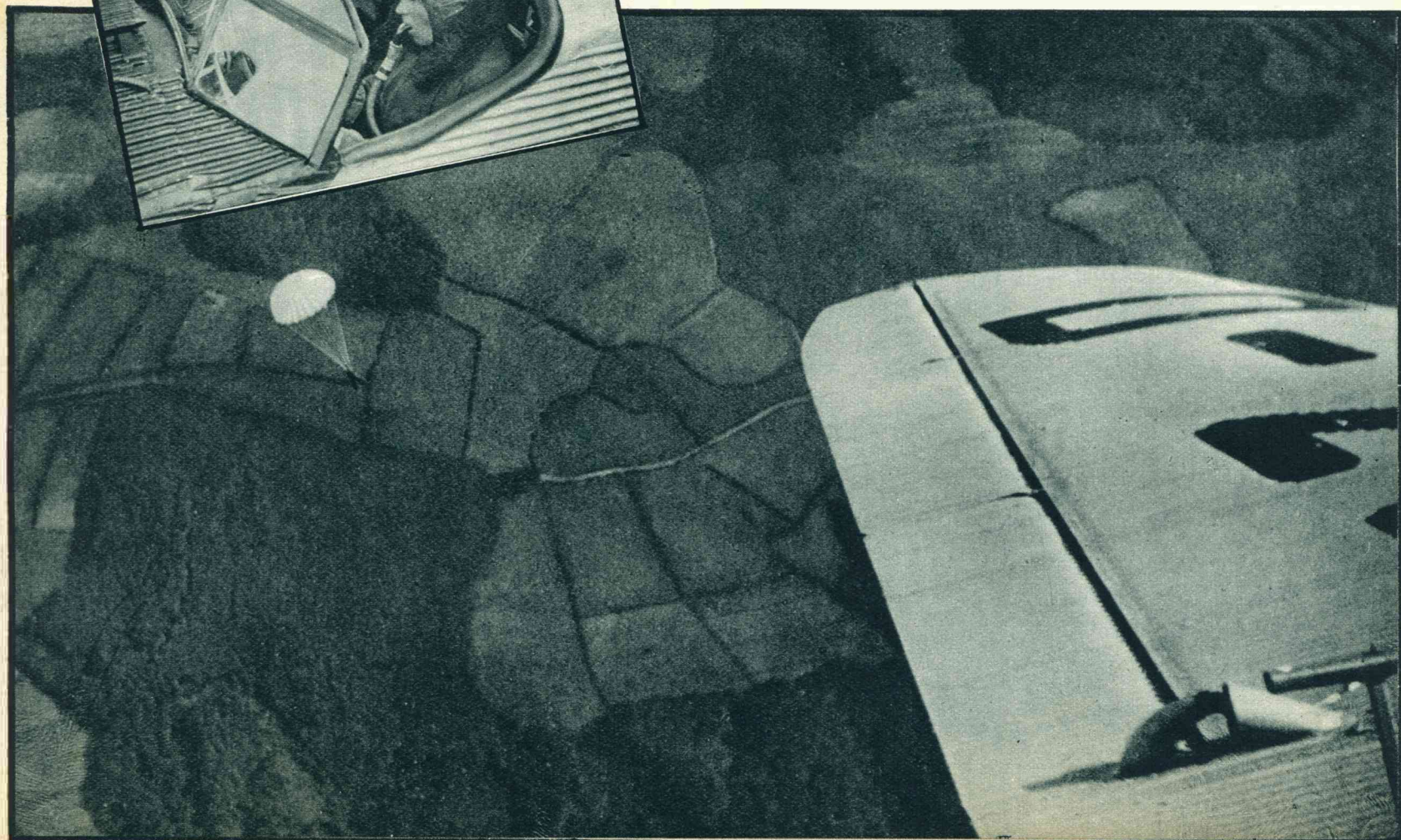

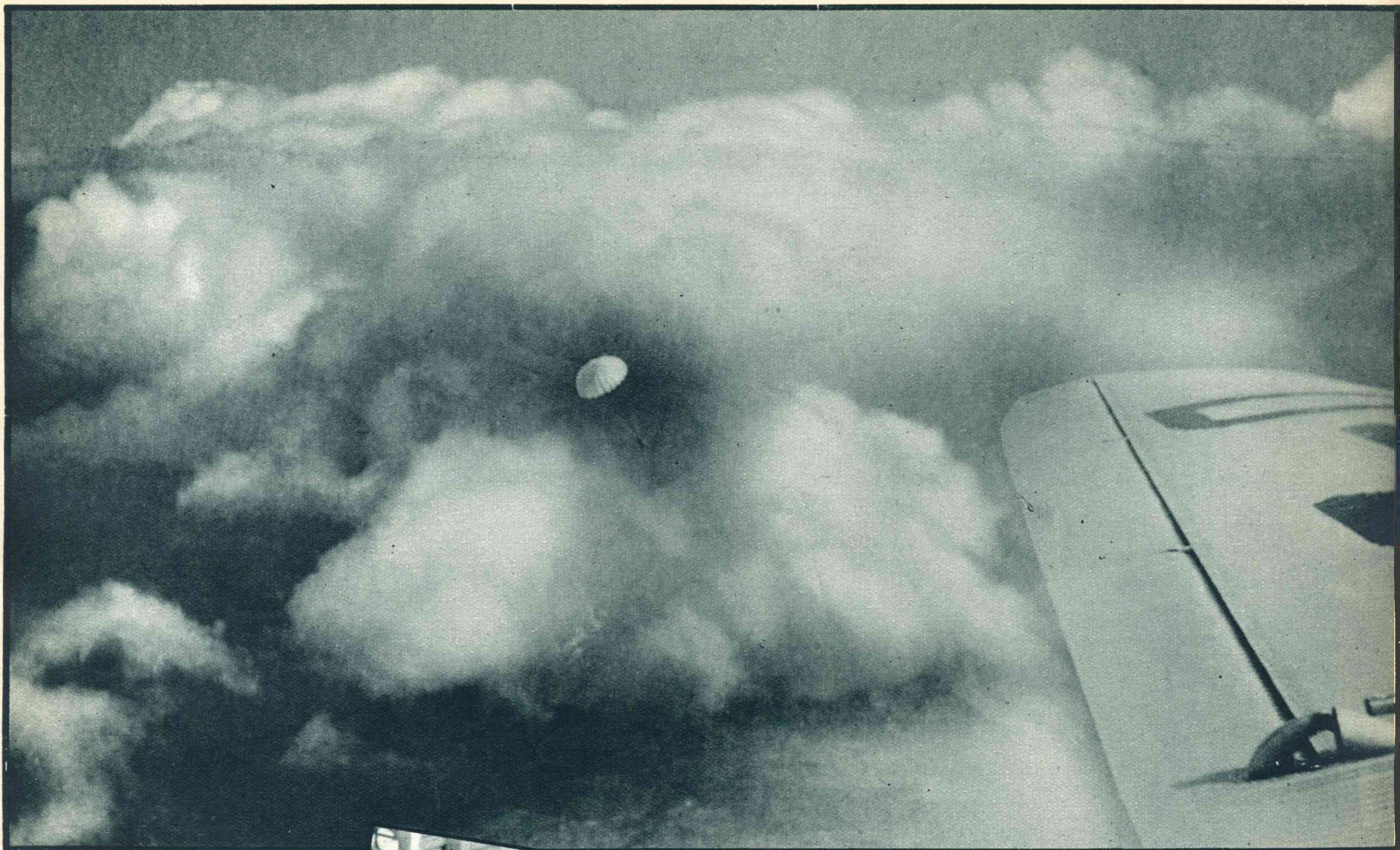
Records verbeteren : het is, en was altijd, de eerezucht van ontelbaren. Velen droomden ervan, aan enkelen gelukte 't slechts. En 't is of de een den ander aansteekt, besmet — niet alleen op sportgebied. Men kan een oceaanvlucht, een tocht om de aarde per vliegtuig toch moeilijk een sportieve prestatie noemen. Daarvoor is het noodzakelijke ontspanningselement, dat wij bij goede sportbeoefening toch altijd aanwezig moeten achten, te veel naar den achtergrond gedrongen.

Er zijn ook sensatierecords, waarbij met een of meerdere levens op vaak onverantwoordelijke wijze wordt gespeeld. Denkt u slechts aan meneer Hutchinson, die zijn gezin op zulk een sportieve wijze haast den dood in de ijskoude golven der Poolzee deed vinden.

Moet de parachutesprong van 'n Duitse jonge vrouw, die een wereldrecord wilde vestigen met het (naar omlaag, natuurlijk) springen met een valschermscherm, onder de sensatie gerangschikt worden ?

Met groote snelheid daalt de parachutiste (opname gemaakt vanuit het vliegtuig).

Zij zelf ontkent het. En de bekende Deutsche luchtfotograaf, Willi Ruge, die haar in de vliegmachine vergezelde, eveneens. Zij beroepen zich erop, dat 't noodig was om eindelijk eens een gecontroleerden parachutesprong te maken — dan zouden de ongecontroleerbare en ongecontroleerde hoogten, van waaruit concurrenten zouden gesprongen hebben, spoedig tot een bescheidener aantal meters zijn geslonken.

In ieder geval zal men, na lezing van de hieronder volgende bijzonderheden, aan Lola Schröter de hulde niet kunnen onthouden, haar een moedige jonge dame te noemen.

Den 20sten September j.l. steeg zij in een Jun-

De parachutiste trekt haar handschoenen aan, terwijl de monteur het afspringtrapje naar beneden slaat.

Het oogenblik van „uitstappen“.

Zij springt.

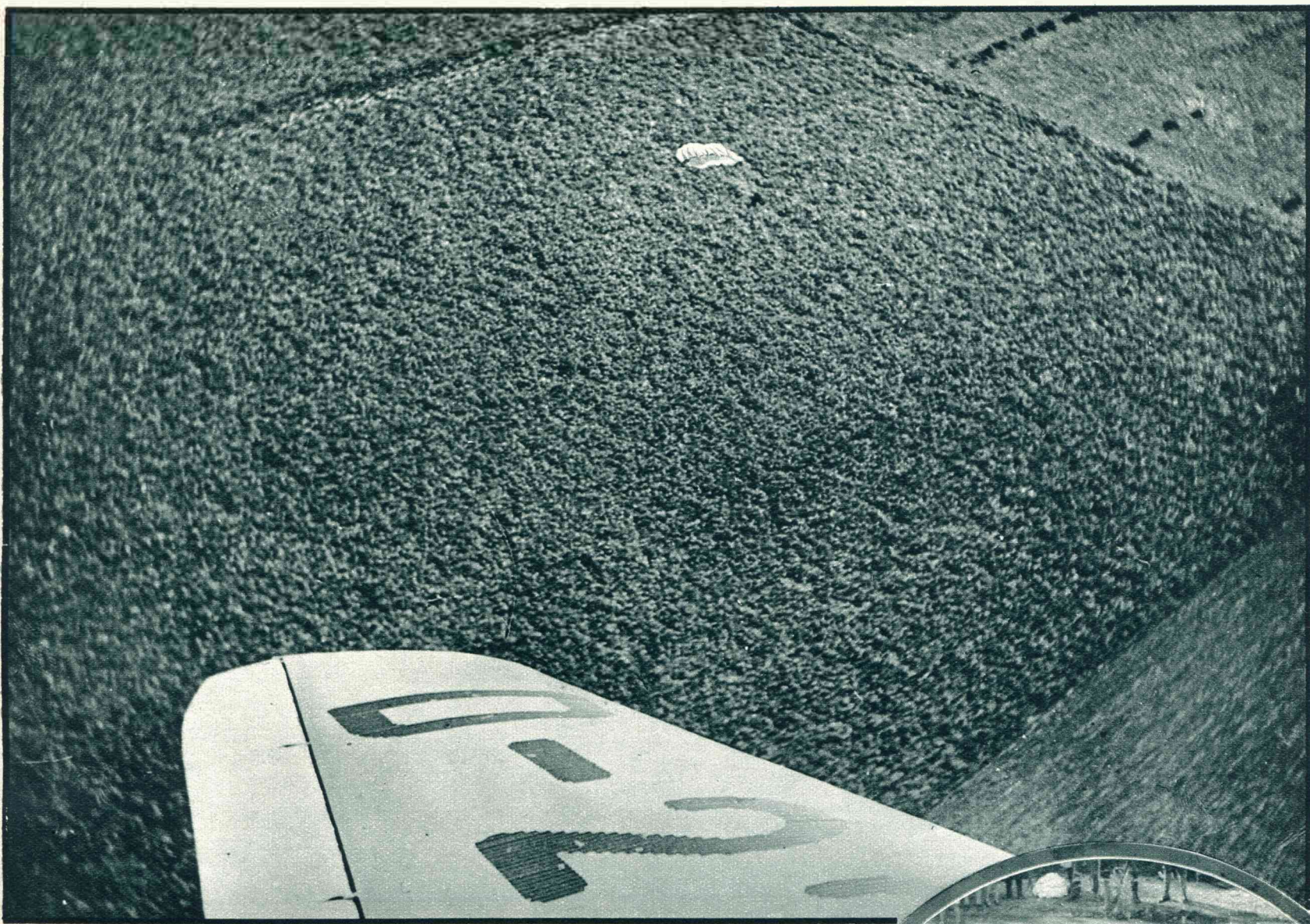

Dwaars door het wolkendek. De vrees, dat een ijslaag op het scherm zou ontstaan, bleek ongegrond.

ker-watervliegtuig, voorzien van een 500 P.K. Hornetmotor, op. Startplaats was de vlieghaven Holtenau, nabij Kiel. Behalve Lola Schröter behoorden tot de bemanning van het vliegtuig de piloot Hubrich, de monteur Trebs, en de reeds genoemde fotograaf.

Er stond een sterke wind, die de wolken snel uiteendreef, zoodat des morgens om half elf de politieautoriteiten toestemming gaven.

Van uiterlijke zenuwachtigheid bij Lola geen spoor. In korten tijd steeg de machine, na een

De landing.

vlotte start, tot een hoogte van 4000 Meter. Dan werden de zuurstofapparaten voorgedaan en de piloot stuurde zijn machine tot 7300 M.

En laten wij nu de parachutiste zelf aan het woord :

„Ondanks het feit, dat ik reeds 174 sprongen had gemaakt, moet ik bekennen, dat ik voor dezen, mijn 175sten, in de grootste spanning verkeerde. Ik was nog nooit met een zuurstofapparaat naar beneden gesprongen, en ik wist dus niet hoe mijn lichaam daarop zou reageeren. Ik was mij van de aan mijn onderneming verbonden gevaren helder bewust. Mijn grootste vrees was, dat het regenwater uit de wolken op mijn valscherms, tengevolge van de groote snelheid, waarmee ik ongetwijfeld zou dalen, tot ijs zou stollen — en dan zou mijn zijden parachute ongetwijfeld scheuren.

Ik maakte mij gereed om te springen. Met den piloot had ik afgesproken, dat ik, als hij de vooruit bepaalde hoogte bereikt had en met verminderde snelheid in glijvlucht zou zijn overgegaan, uit de machine zou springen. Maar doordat ik een wenk van den monteur verkeerd begreep, sprong ik, zonder dat de piloot het wist en zonder dat hij

zijn snelheid getemperd had — iets wat ik drie seconden later, bij 't opengaan van mijn valscherms, duidelijk bemerkte. Ik zag duidelijk, hoe de machine met een snelheid van 200 K.M. voortvloog. Op aanraden van den piloot had ik om mijn linker bovenbeen een zwemvest gebonden, daar het met de wisselende winden mogelijk was, dat ik ergens in het water terecht zou komen.

Onmiddellijk nadat de parachute zich geopend had — ik had uit voorzichtigheid onmiddellijk aan den handgreep getrokken — doorstroomde mij een onbeschrijfelijk geluksgevoel. Ik zag naar beneden, waar zich de Holsteiner meren in lange rijen uitstrekten. Ik dacht boven Kiel te zullen zweven, maar de wind draaide en ik dreef naar links af. Hoe genoeglijk klonk mij het gebrom der motoren van ons vliegtuig, dat om mij heen vloog, in de ooren. Ik haakte mijn zwemvest los en zwaaide er mee naar de inzittenden. Duidelijk kon ik zien, dat zij mijn groot beantwoordden. Maar tevens zag ik, dat ik in groot gevaar verkeerde in het Sedenter meer terecht te zullen komen. Waar zou ik landen? Van minuut tot minuut veranderde het landschap onder mij. Nadat ik over een groot bosch gezweefd had, zag ik een plek, waar ik moest trachten te dalen, wilde ik niet in het water terecht komen!

Ik ging scheef hangen, trok de eene helft der koorden naar mij toe, waardoor het mij gelukte de oppervlakte van mijn

Het wateroliegtuig is op het meer gedaald om de koene springster af te halen. De monteur draagt de nieuwe wereldrecordhoudster aan boord.

valscherms in te korten en het bovendien wat richting te geven. Op 50 Meter hoogte gooide ik mijn handschoenen en zwemvest als ballast naar beneden, en een paar seconden later daalde ik op een weiland, driehonderd meter van den waterkant. Ik nam mijn scherm onder den arm, holde naar een hotel, dat dicht bij was, en telefoneerde naar de vlieghaven den gelukkigen afloop. De machine kwam mij halen; zij daalde op het water. Uit de cabine zwaaide de piloot mij met een bos bloemen een groot toe; de monteur waadde naar den kant en droeg mij weer in het vliegtuig.

De instrumenten wezen aan, dat ik op een hoogte van 7300 Meter naar beneden was gesprongen; 45 kilometer had ik door de lucht, zwevende aan mijn parachute, afgelegd, in een tijd van 28 minuten. Ik had het wereldrecord op mijn naam."

(WERELDCOPYRIGHT PRESSEBERICHT)

De eerste gelukwensch.

LANGS
DE
ZUIDERZEE

Boerenwoning aan de Eem.

Landelijk Bunschoten.

Drie generaties in Spakenburg.

HET STEENEN WOUD

gezicht op een gedeelte van Manhattan, de zakenwijk van New York.

De waterval in de Cauldron-engte in Teesdale (Schotland).

De dingen, die wij doen

door
A. M. C. v. d. Regge

De winkelbel klingelde. Het geluid klonk scherp en een beetje onheilspellend door de slaperige stilte. En nog voor hij de oude dame met verschrikte oogen langs hem heen had zien kijken, wist hij het. Had hij voorvoeld, dat dit onherroepelijk komen moest? Hij keerde zich snel om. Daar stond zij, op den drempel, en keek naar hen beiden; hij zag, dat haar iets verontrustte; haar gezicht stond ernstig en zelfs een beetje streng.

„Ik was al bang, dat de bibliotheek gesloten zou zijn,” zeide ze, „maar ik zie, dat u Miss Eliot nog hebt opgehouden. Gelukkig voor mij. Ik wilde mijn boeken graag ruilen.”

Christopher stamelde iets onverstaanbaars, maar de oude vrouw duwde hem zenuwachtig opzij.

„Deze meneer heeft „Die zaaiën en die oogsten” gelezen, mevrouw. Hij komt van Londen, zegt hij, en heeft de heele reis hierheen gemaakt omdat hij gehoord had, dat de schrijver hier woonde. Hij zei, dat hij hem graag wilde ontmoeten, om hem te bedanken voor het prachtige boek. En ik zei...”

De nerveuze stem zweeg. De ander legde haar boeken op de toonbank. 'n Flauwe blos was op haar bleeke wangen gekomen. Maar zij sprak heel kalm.

„Het is goed, Miss Eliot. Ik begrijp het. Ik zal vanavond geen ander boek meer uitzoeken, 't is al te laat.”

Zij keek Christopher recht in de oogen. „Als u een eindje met me zou willen oploopen, Mr. Higgins...”

Hij hield de kleine, gammele deur voor haar open en volgde haar in de stille October-schemering. Zij aarzelde een oogenblik, en stapte toen plotse-

ling door. Ze zag er jonger uit, vond hij, in haar eenvoudig, grijs mantelpak, bijna een meisje nog. „Een vreemde samenloop van omstandigheden, vindt u niet?”

Hij hoorde haar nauwelijks. „Dit is een sprookje,” dacht hij. Hij liep naast haar, en in deze schemering scheen hem alles mogelijk. Het was alsof zij samen naar huis wandelden. Hij wist nu tenminste voor altijd hoe het voelde... met haar naar huis te wandelen.

„Ik had het u moeten vragen. Iemand, die zooals u uit een boek kan citeeren, is geen gewoon lezer. Het moet u diep getroffen hebben. U waart zelf ook in den oorlog. Daardoor kon u begrijpen, wat mijn man den menschen wilde zeggen.”

Christopher voelde, dat hij aarzelde in zijn stap als iemand, die een schot heeft gekregen, maar de pijn nog niet voelt. Hij hoorde zijn eigen stem met verwondering:

„Uw man...”

„Ja. Heeft Miss Eliot het u niet verteld?”

„Neen, dat niet.”

„Ze had u niets moeten vertellen. Ze is een oude babbelkous. Maar ze is erg trotsch op ons. Ziet u, de familie van mijn man woont hier al geslachten lang. We moeten het haar maar vergeven. In ieder geval weet ik, dat we u kunnen vertrouwen.”

Hij antwoordde niet. Het had hem overrompeld.

Hij moest tijd hebben. Zelfs nu was hij niet zeker... kon hij niet gelooven...

„Ziet u, mijn man wil niemand spreken. Alleen de enkelen, die voor hem zorgen. Hij is ziek geweest, heel ziek. De oorlog heeft hem gebroken. Jaren heeft hij aan dit boek gewerkt... opgesloten in zichzelf... afgezonderd... zelfs van mij. Ik heb er niets van geweten — tot hij het me op een dag overhandigde. En nu schrikt hij er nog meer dan vroeger voor terug met vreemden in aanraking te komen. Daarom...”

„Ik begrijp het,” antwoordde hij, de ironie in zijn stem onderdrukkend. „Tenminste, dat laatste kan ik begrijpen.”

„Maar met u zou het anders kunnen zijn,” vervolgde zij ernstig. „Ik geloof, dat hij meer verlangt naar de zekerheid van zijn succes dan hij weet. En het zou hem die zekerheid geven, als een man zooals u hem persoonlijk zou zeggen, hoe prachtig zijn boek is. Wilt u niet met mij meegaan?”

Christopher stond stil. Hij werd in een moeras getrokken, en nu was het nog tijd zich eruit te redden. Als die man zoo laaghartig had kunnen zijn haar te bedriegen, des te erger voor hem. Hij moest haar nu de waarheid zeggen.

„Mrs. Farquhar, ik wist niet, dat het uw man was. Als ik dat had geweten, zou ik niet zijn gekomen. Het maakt de geschiedenis verschrikkelijk pijnlijk.”

„Waarom verschrikkelijk pijnlijk?” vroeg zij.

Zij keek hem aan. En zelfs in het half-duister was de oprechte verwondering in haar oogen voldeende om hem terug te houden. Hij stotterde onzeker:

„Herinnert u zich wat ik u vertelde... dat gedeelte van het boek... welnu, dat is mijn eigen ondervinding.”

„U bedoelt, dat het u pijn doet — als een soort zelf-ontleding? Ik weet, dat het Hilery ook pijn heeft gedaan het te schrijven. Hij zal het begrijpen. En u zei toch, dat u hem wilde opzoeken. Ik zou het heerlijk vinden. Hij is zoo vreeselijk eenzaam. Hij is een van degenen, die de oorlog van het leven heeft afgesneden.”

Er klonken tranen in haar stem, en zij liep snel door. Hij kon niets anders doen dan met haar mee gaan. Zijn hersens werkten als een op hol geslagen locomotief, maar hij kwam tot geen besluit. Doch éénding stond vast. Niet aan haar zou hij het zeggen. Den man zelf moest hij spreken. Hij keek haar van opzij aan, en dacht:

„Hij heeft haar bedrogen. Het is zijn verdiende loon.”

„Dit is ons huis,” zeide ze.

Hij was het huis daarstraks gepasseerd. Het lag ver van den weg; de verlichte vensters schemerden warm tusschen de boomen van den voortuin door. Een oud, laag gebouw, door vele geslachten verbouwd en vergroot en toch met een zekere eenheid in het geheel.

De vierkante hal, schemerig verlicht door een

paar wandlampen, was precies zooals Christopher zich haar had voorgesteld: luxueus en toch eenvoudig, heel oud en heel modern tegelijk.

Een stem riep vanuit de schaduw van de galerij boven: „Ann — ben jij daar, Ann?”

De stem van een geest die zelf achtervolgd wordt, dacht Christopher.

De vrouw antwoordde met een luchtigheid, die geheel in tegenspraak was met de uitdrukking van haar gezicht:

„Ja, Hilery. En ik heb een vriend meegebracht, een bewonderaar. Komt u mee naar boven, Mr. Higgins?”

Christopher kromp ineen. Hij was dien bespottelijken naam bijna vergeten.

„Hilery, dit is de heer van wien ik je vertelde: die in den trein een passage uit je boek citeerde.”

Tegen het dubbele licht van het open vuur en de overkapte bureau-lamp stond de gestalte van den man in de schaduw, die zijn gelaatstreken niet liet onderscheiden. Zijn stem sneed scherp en gejaagd door het vertrek:

„Je weet, dat ik geen vreemden wil ontvangen, Ann. Laat mij toch met rust!”

Zij legde haar hand rustig op zijn arm.

„Mr. Higgins is geen vreemde, Hilery. Hij wilde

je zoo graag ontmoeten, om je te bedanken.”

„Bedanken? Waarvoor?”

„Voor je boek.”

„Hoe weet hij, dat ik...”

„Iemand heeft het hem verteld. Niet je naam. Dien wist u niet, is 't wel? Alleen dat je hier woonde. Hij is heelemaal van Londen hierheen gekomen om je te ontmoeten.”

Een onzichtbare storm scheen langzaam af te trekken. De licht gebogen gestalte ontspande zich, en kwam een weinig naar voren. De stem klonk kalmer; ontwapende Christopher door den beschaafden toon der verontschuldiging.

„Het spijt me. Ik ben ziek geweest. Excuseert u mij alstublieft.”

Christopher bemerkte, dat hij de hem toegestoken hand had aangenomen. Hij was nu ook meer gewend aan de schemering, en zag Hilery Farquhar duidelijker: herkende hem. Het was bijna grappig — als de meeste dingen in het leven wanneer je je er genoeg van hebt kunnen losmaken. Dat was de man, die Chris Higgins had moeten zijn. Die slanke, goed-gebouwde gestalte met dien voornamen blik, dat beschaafde gezicht, den fijnen mond, die groote oogen onder de zware wenkbrauwen — dat was de man zoo als de critiek zich den schrijver klaarblijkelijk had voorgesteld: gentleman, soldaat en dichter in eenen.

„Ziet u, de oorlog heeft een gebroken man van me gemaakt. Ik ben wel niet verminkt, maar mijn zenuwen en mijn humeur zijn totaal verwoest geworden. Beroerd, niet? En zoo weinig grandioos. Maar ik ben u dankbaar voor uw bezoek.”

Volmaakt. Zelfs in den toon van zijn fijne zelfbespottung. Maar nu had Farquhar weer plaats genomen en was zijn gezicht weer in de schemering. Zijn vrouw raapte de papieren op, die op den grond waren gevallen. Toen ging ze achter hem staan, met de hand op de rugleuning van zijn stoel. De uitdrukking van haar oogen was ernstig, oplettend, beschermend bijna. Christopher zat tegenover hen.

„Ik had niet gedacht...” begon hij. „Als ik alles had geweten, zou ik niet zijn gekomen.”

„Maar we zijn juist erg blij met uw bezoek, nietwaar Hilery? De lof der kranten beteekent niets voor ons vergeleken bij uw bezoek. U hebt den oorlog meegemaakt. U kent de waarheid. U weet wat het beteekent. Vertelt u mijn man, wat u mij in den trein hebt verteld. Wilt u?”

Er restte hem geen keus. Stamelend antwoordde hij:

„Het was mij alsof... het heele boek... 't is niet slechts mijn geschiedenis, maar de geschiedenis van iederen gevoeligen man die den oorlog haatte... en liefhad... en er, op de een of andere manier, aan ten onderging...”

Christopher voelde dat zij wachtte. Hij mocht haar niet teleurstellen. Hij moest doorspreken. Hij vertelde, hoe hij, bij het lezen, de overtuiging had gekregen dat dit boek geschreven was (en zoo wás het inderdaad geschreven) in bloed en tranen. — Het was verschrikkelijk om te zien hoe de man tegenover hem luisterde, hoe overweldigend de indruk was van Christopher's verhaal; hij had het verpletterend gevoel, alsof hij zijn boek voor altijd aan deze bleke, ineengeklemden handen afstond.

„Ja... ja... zoo was het...”

„Hilery, is het niet toevallig? We moeten alle drie tegelijk in Leschelles zijn geweest.”

Een korte stilte. De handen maakten zich los. Moe en zwak kwam de stem uit het duister.

„Ja... ik was bij het 31ste. Later werden we overgeplaatst naar Bersuet. Ik ben daar gebleven, tot ik naar huis werd gestuurd.”

Christopher scheen zich plotseling iets te herinneren.

Hij ontmoette haar blik, die strak op hem gericht was. Zij begreep wát hij zich herinnerde. Het deed er niet toe. Zij had Hilery Farquhar lief. Dat gaf haar die stille, trotsche rust. Dit boek, deze ontboezeming van zijn gekwelden, gevoeligen geest was de rechtvaardiging geweest van haar liefde. Haar man had gefaald waar ruwe, minder gevoelige lieden als Chris Higgins geslaagd waren; maar hij had een andere, schoone-re gave voor het mensdom ontvangen.

Christopher stond op. Het zweet parelde op zijn gezicht.

Het jachtseizoen is geopend.

Der stad ontvlucht.

„Ik moet nu gaan. Ik heb u erg vermoeid, kapitein Farquhar.”

Hij wist dat hij zijn herinnering verraden had.

De man in den leuningstoel strekte opnieuw zijn hand uit. Hij trok Christopher naar zich toe en zocht diens blik.

„Ja.... ik ben niet sterk... spoedig afgemat. Mijn hart... Het heeft me geknakt, voor mijn leven. Maar ik moet nog eens met u spreken.... een anderen keer.”

De warme greep van zijn hand bleef als een brandwonde in Christopher's hand voelbaar.

Mrs. Farquhar ging met hem mee. Zwijgend daalden zij de trappen af en betraden den nachtelijken tuin. Het was alsof zij hem iets moeilijks te zeggen had. Christopher stond naast haar, en wachtte, blij dat zijn gezicht tenminste niet te onderscheiden was.

„U ziet hoe ziek hij is. Toen we trouwden was hij een heel ander mensch. Hij vertrok zoo vol moed en vertrouwen naar het front.”

Dat was alles. Maar deze enkele woorden deden hem alles begrijpen. Hij begreep snel — misschien te snel. Hij zag Hilery Farquhar voor zich, nog zeer jong, zeer moedig en overtuigd van zijn moed, vertrekkend met de dapperheid die heel zijn geslacht gekenmerkt had. En na enkele weken....

Het was of zijn keel werd toegeknepen. „Ja.... ik kan me alles voorstellen.”

„Dank u,” fluisterde zij. „Komt u nog eens terug? De gedachte, dat hij een vriend heeft, die alles begrijpt, verheugt me zoo.”

„Ja....” bracht hij moeilijk uit, „ik zal terugkomen.”

Christopher had haar zijn woord gegeven. Er bleef hem dus niets anders over dan te wachten op de dingen die komen zouden.

Hulbert schreef. Vijftig duizend exemplaren. Iedereen sprak over Nicholas Nicholas. Het gerucht ging, dat het Galsworthy was. Hoe lang was hij, Christopher Higgins, nog van plan zijn naam geheim te houden? Hoe stond het met het nieuwe boek? Een titel zou al genoeg zijn; dan kon hij vast zijn reclame-campagne beginnen. Men moet het ijzer smeden als het heet is. Enzovoort, enzovoort.

Stapels krantenknipsels. Brieven. Christopher bladerde ze werktuiglijk door. Ze schenen echter niets voor hem te beteekenen. Hij voelde zich vreemd te moede. Het zou iets heerlijk zijn als Christopher Higgins rijk en beroemd was, maar hij was er nu niet meer zeker van. Soms twijfelde hij aan zijn eigen bestaan. De dingen verloren zijn belangstelling. Zelfs het idee voor zijn nieuwen roman. En hij was zoo begeerig geweest er mee te beginnen. Nu durfde hij er nauwelijks meer over denken. Het was of het leven iets verschrikkelijks, en tegelijk iets belachelijks met hem voorhad.

Twee dagen later zond Ann Farquhar hem een briefje, en reeds een uur later wandelde hij met haar in den droomerigen herfstschemer. Hij dacht er nu niet meer over na wat het leven met hem voor had. Het had hem dit gegeven.... dat hij haar vriend was. Het klonk ongeloofelijk, maar hij wist dat het waar was. Zij trachtte niet met hem een gesprek op te houden als met een vreemde. Geen gelegenheidsvragen en antwoorden. Minuten lang zweeg zij geheel. Het drong tot Christopher door, dat zij geheel geïsoleerd leefde.

„Wij hebben niemand,” zeide ze eens. „Onze

buren zouden wel hartelijk zijn — al was het alleen maar terwille van het verleden; vooral nu het tot hen gaat doordringen wat hij gepresteerd heeft. Maar Hilery wil ze niet zien. Hij duldt nauwelijks den dokter. U bent de eenige persoon aan wien hij behoefte heeft. Hij voelt begrijpen tusschen u en hem. Hij vraagt herhaaldelijk naar u, maar toen u den eersten keer weg waart, heeft hij een verschrikkelijken aanval gehad, en dat gevaar mogen we niet meer riskeeren.” Zij zweeg, en staarde voor zich uit. „U gelooft toch, dat het hart van een mensch werkelijk kan breken?”

„Ja,” antwoordde Christopher enkel.

„Hilery's hart is gebroken. U weet waardoor. Ik zag dien avond, dat u het begreep. Het is laf om het te ontkennen. U kent de geschiedenis. Officieel heeft men hem van alle blaam gezuiverd. Maar zichzelf heeft hij nooit kunnen vergeven. Hij vonniste zichzelf met den maatstaf van zijn familie. Ieder mensch leeft op een stuk conventie. Zelfs ik.... Aanvankelijk leek het gebeurde mij tragischer.... verschrikkelijker.... dan de dood. Ik trachtte mij ervan te overtuigen dat niemand werkelijk weet waartoe hij in staat is. Het leven geeft ons geen kans om dat te achterhalen. Het stelt ons op de proef, ineens, zonder te waarschuwen, en bijna tegelijkertijd hebben we het onherstelbare gedaan. Maar ik kon de gedachte niet van me afzetten, dat andere mannen dezelfde verschrikking zouden hebben doorstaan als Hilery, en het zouden hebben doorstaan, terwijl

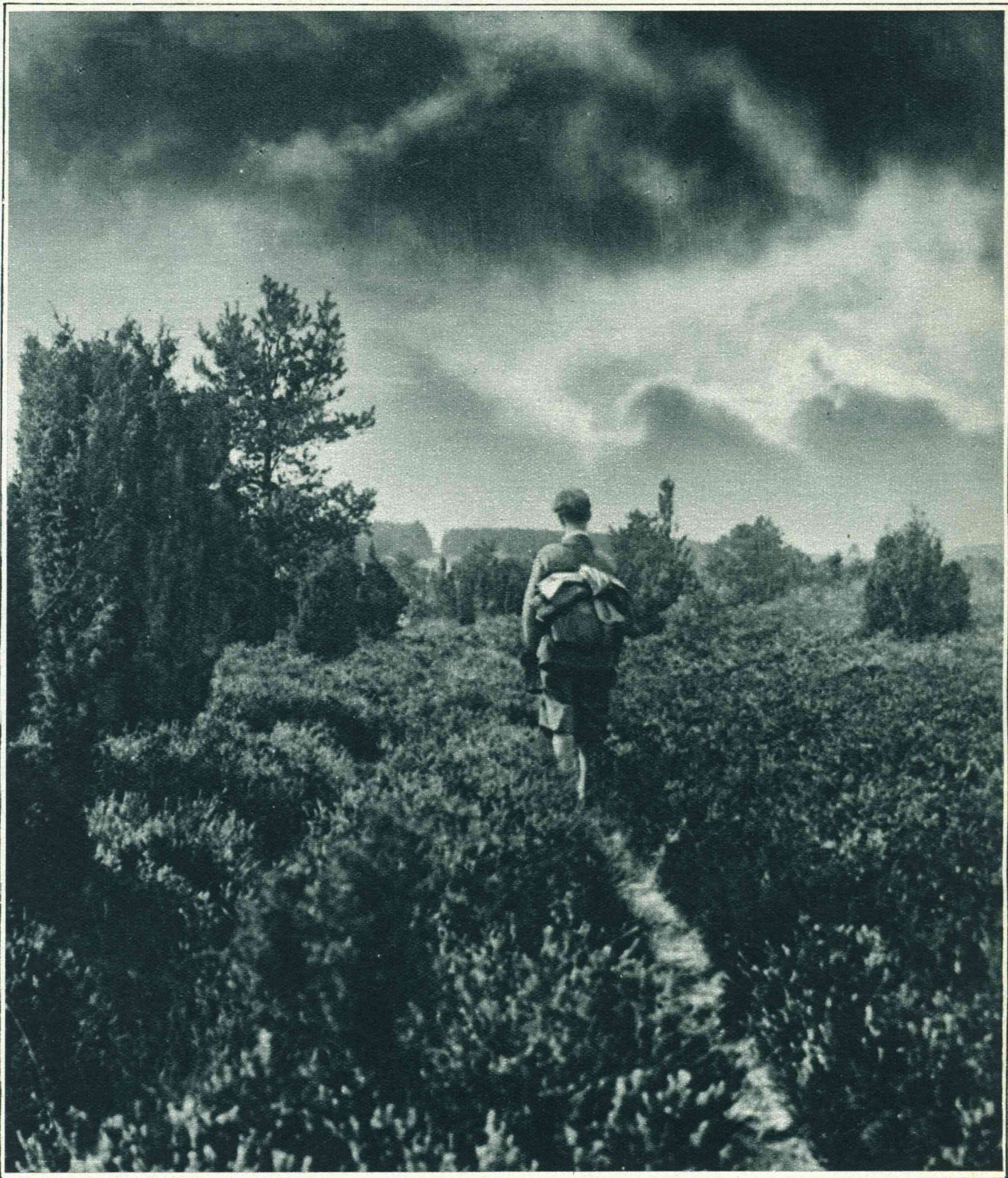
hij.... Het was afschuwelijk met dat oordeel naast hem te leven. Maar nu begrijp ik alles. Hij is anders dan de anderen. De maatstaf deugde niet. Hij heeft me dat met dit boek doen inzien. Als ik hem dat nu maar kon doen begrijpen!”

„U bedoelt,” zei hij, „dat een man die dat kon schrijven, niet als ieder ander de verschrikkingen van den oorlog kon weerstaan?”

„Ja,” knikte ze. „Hij is te fijngevoelig. Hij ziet en voelt en begrijpt te veel. In den beginne heeft het ook mijn hart gebroken. Ik was opgevoed volgens dezelfde strenge beginselen als hij. Maar toen hij me dat boek overhandigde, had ik wel op mijn knieën naar hem toe kunnen kruipen om hem vergiffenis af te smeeken. Het was zijn verklaring, zijn zelfverdediging. Een andere is er niet nodig — voor mij. Hij staat nu dicht bij mij dan ooit. Maar voor hem zelf is het anders: hij kan geen rust vinden. Hij tracht nog steeds te schrijven — nog meer te verklaren dan hij reeds deed, doch hij is uitgeput. De gedachte aan het oordeel van de menschen vermoordt hem. Andere menschen zouden hun fout na dit succes kunnen vergeten, maar hij is te trotsch, te zeer vernederd ook. Doch als u naar hem toe gaat en hem zegt, dat hij met dit boek alles heeft hersteld, zal hij u gelooven. Als u, een soldaat, hem vergeeft, zal hij ook zichzelf kunnen vergeven.”

„Ik zal het probeeren,” antwoordde Christopher moeilijk.

(Slot volgt)

niet gaarne missen — al was het alleen maar omdat licht paarse hoeden en beige mantels het zoo goed doen in ons stadsbeeld. De Zaanse schone gebruiken den beursdag om te winkelen en zij zijn slechts van hun hoofdstedelijke zusterste onderscheiden door het gemis aan rouge en door het veelvuldig gebruik van den ae-klank.

De Amsterdammers op hun beurt behooren tot de geregelde bezoekers van 't Zaanland. En dat is niet te verwonderen. Want behalve een landschap zoo echt Hollandsch als nergens elders tusschen de

'n Houtboot wordt gelost.

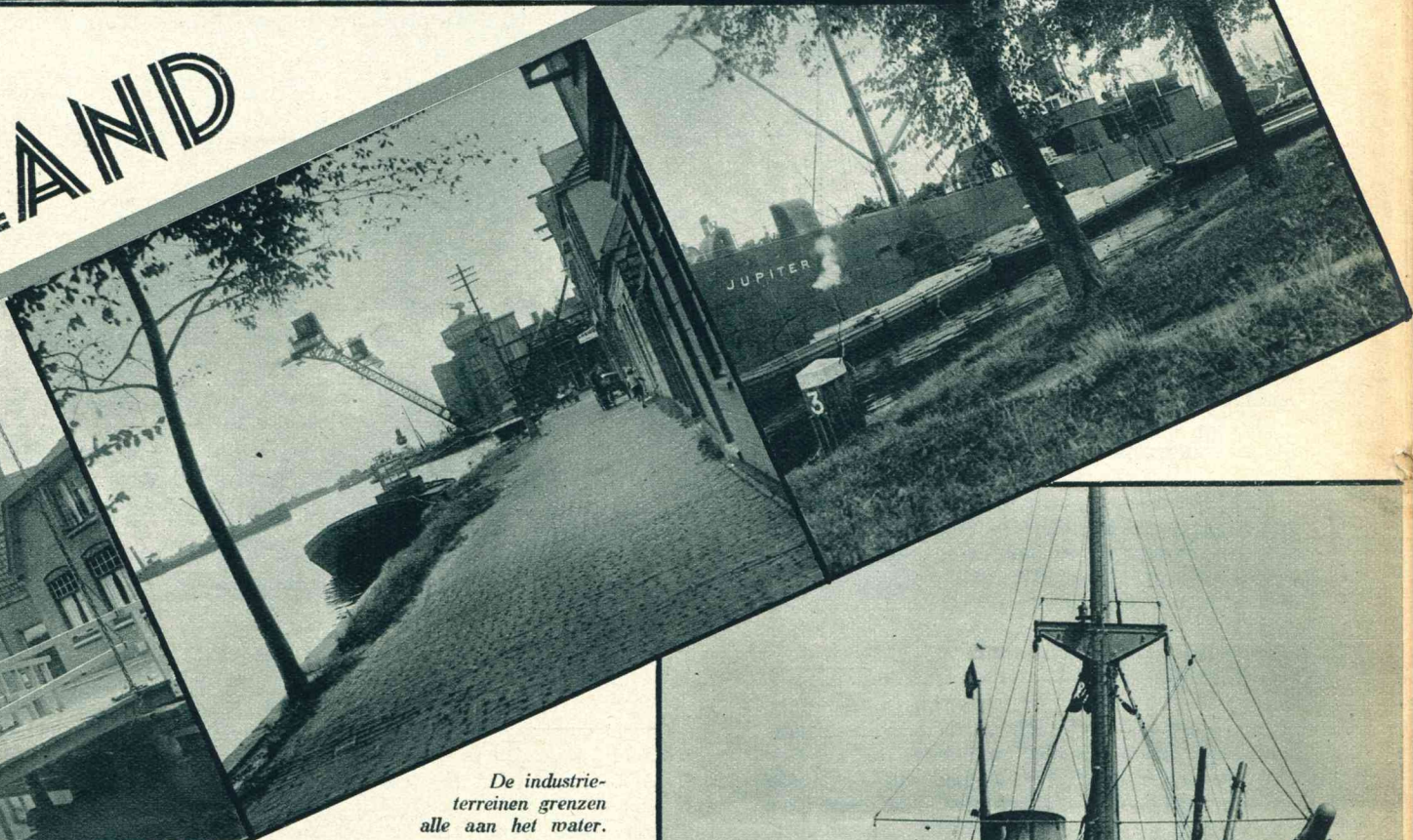

Waar de Amsterdammer niet komt:
De Krimpersloot te Zaandam.

HET ZAAANLAND

'n Echt Zaanse
dorpgezicht: Krommenie.

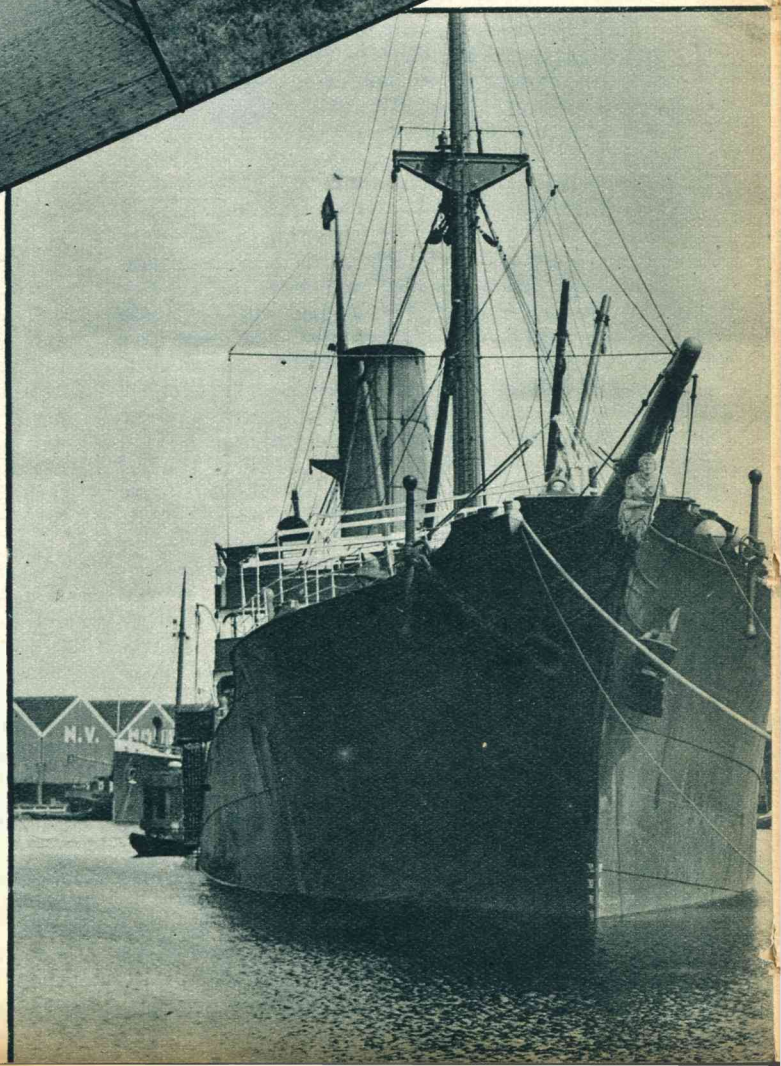
De industrie-
terreinen grenzen
alle aan het water.

Als er één streek is, onder de gebieden rondom Amsterdam, waarvan kan gezegd worden, dat zij nauw verbonden is met de hoofdstad, dan is dat van het Zaanland.

En dat niet alleen omdat de Zaanstreek volgens den atlas zoo dicht bij de stadaan IJ en Amstel ligt, maar méér nog, omdat de bevolking van Amsterdam en die van Zaandam en ommelanden zoo goed met

elkander is vertrouwd. Want het behoort immers tot de vaste gewoonten van honderden Zaanlanders om eens in de week, of toch minstens eens in de maand, de hoofdstad met hun bezoek te vereeren. Zij kiezen er bij voorkeur die dagen voor uit, waarop het „houtbeurs” is in de café's aan de Kalverstraat. Dan staat „tout Zaandam” aan weerskanten op de stoepen van deze smalle straat en draagt er bij tot verhooging van de gezelligheid en tot ontwrichting van het verkeer. Maar dit laatste wordt hun gaarne vergeven; wij, in Amsterdam, zouden die Zaankanters

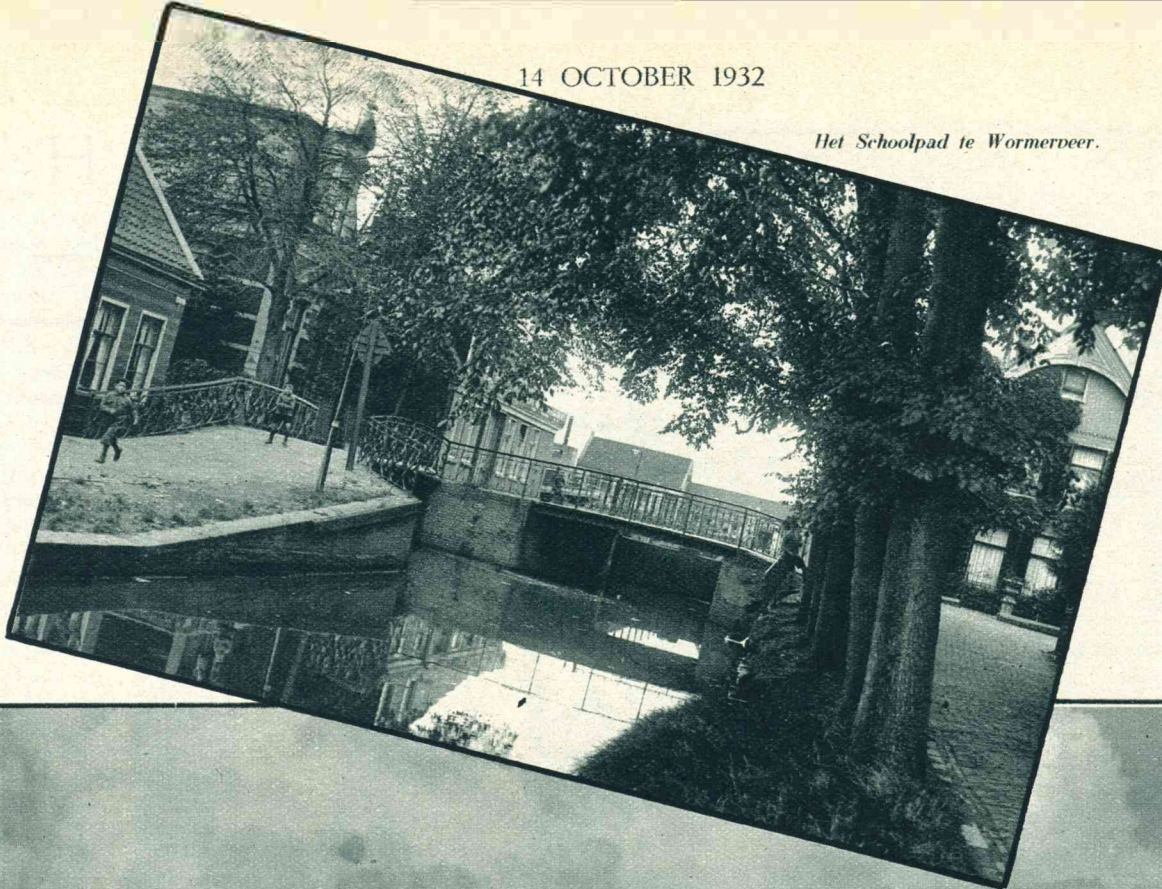
Houtbooten in de haven van Zaandam.

grenzen, vinden zij er een vroolijke bevolking, en — vooral: vele industrieën, drukke havens, levendigen handel — allemaal zaken, waarvoor de man uit „Groot-Mokum” ’n hevige belangstelling koestert, omdat hij er dagelijks mee te maken heeft.

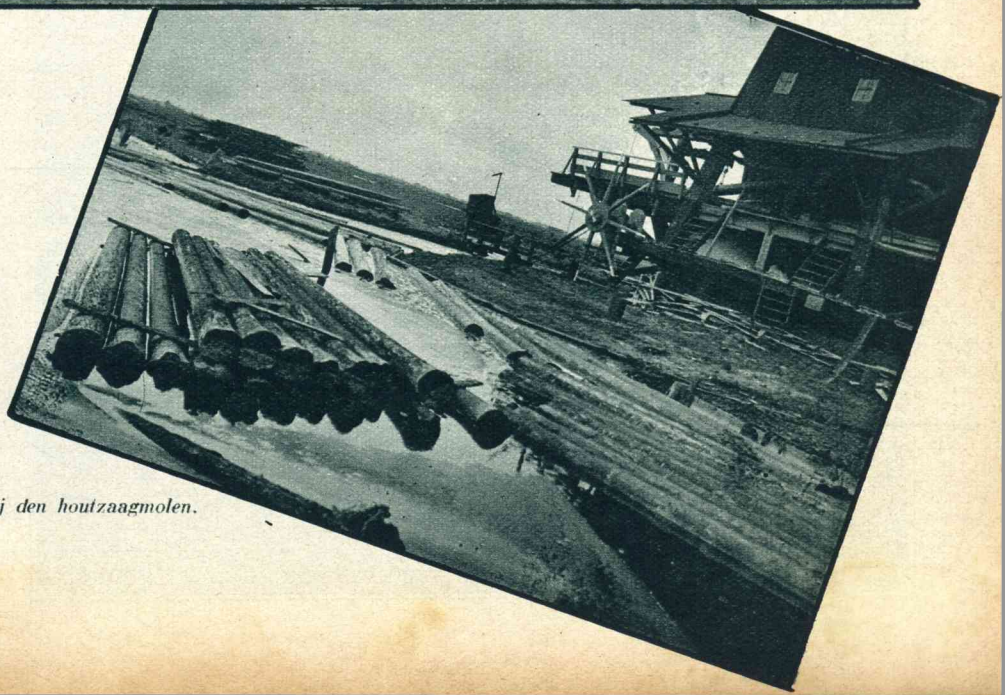
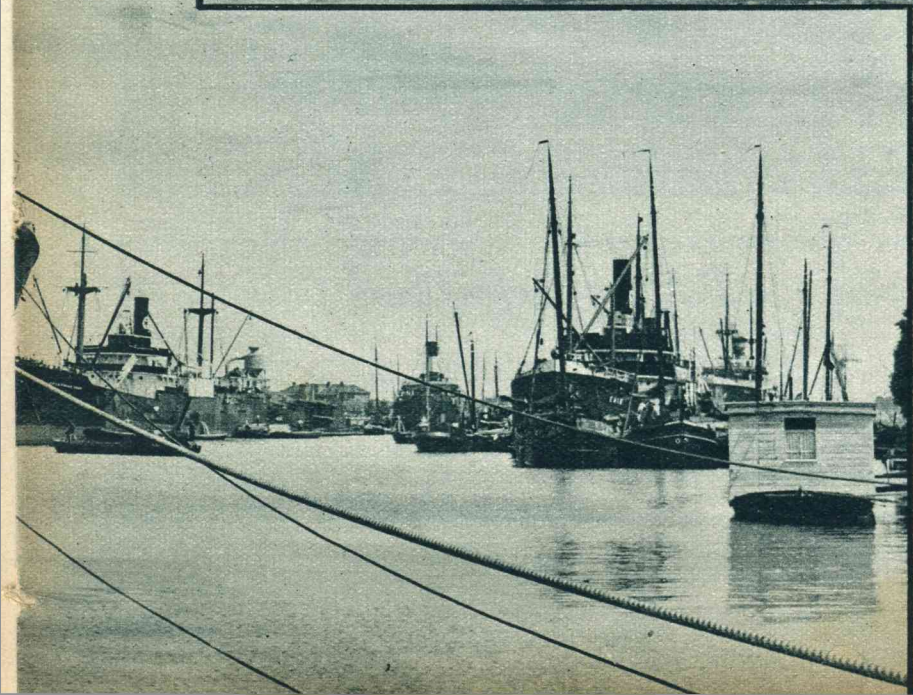
En dan spreken we nog niet eens van de Zaanse kermessen of van ’t wereldberoemde Czaar Peterhuisje.

Zaandam onder een dreigenden wolkenhemel.

Het Schoolpad te Wormerveer.

Zóó ingenomen zijn we hier met onze naastenburen, dat een van de eerste dingen, waarop we onze logé's tracteerden, is: een tochtje met de boot naar Zaandam. Van een langer bezoek aan de Zaanstreek komt echter vaak niet veel, zoodat wij met deze foto-serie niet alleen den Zaanse kermessen, maar ook den Amsterdamers gelooven een genoegen te doen.

Bij den houtzaagmolen.

Het Russische cabaretgezelschap La Chauve-Souris (de Vleermuis), dat onder auspiciën van het Concert-bureau Krauss een tournee door Nederland maakt en nog eenmaal in de hoofdstad zal optreden, n.l. Zaterdagmiddag a.s., heeft gemeend, dat de Russische kunst de menschen „tot hier” zat, gelijk zijn leider Balieff het plastisch uitdrukte. Daarom zette men ook Fransche, Duitsche en Engelsche nummers op het programma; maar wat men hoopte dat de attractie van het gezelschap zou uitmaken, werd een mislukking. Deze internationalisatie van haar optreden is de in vele opzichten verdienstelijk spelende troep niet ten goede gekomen. Wij weten hier heusch nog bitter weinig van de Russische kunst af — en een kinderlied van Moussorgsky kan ons een ongeneeslijk heimwee bezorgen. De Russische liederen en dansen, die werden uitgevoerd, hadden, en terecht, het meeste succes. Wel een bewijs, dat Balieff, die met een enkel geestig woord de nummers inleidde, zich vergist heeft ten opzichte van onzen smaak. La Chauve-Souris, waartoe enkele zeer goede krachten behooren, verkreeg van een vollen schouwburg het succes, dat zij verdiende.

Mevrouw Helène Komissarjevska, een der sterren van het gezelschap.

Een der beste nummers van La Chauve-Souris: „Liefde en macht”, een klucht uit den ouden tijd.

Uit de Hoofdstad

Door onbekende oorzaak stortte in de Rozendwaarsstraat te Amsterdam de gevel van een huis in.

De nieuw benoemde hoogleeraar in de theoretische wijsbegeerte, Prof. Dr. H. J. Pos, recipieerde in de Senaatskamer der Amsterdamsche Universiteit, na het uitspreken van zijn inaugurale rede, Prof. Woltjer wenscht zijn nieuwe collega geluk.

Voor de Postzegelliefhebbers

Onder dezen titel publiceerden wij in het nummer van 30 September j.l. eenige foto's betreffende een te Londen plaats gevonden hebbende postzegelverveiling. Wij stellen er prijs op hierbij ter kennis van belangstellenden te brengen, dat de gepubliceerde afbeeldingen tot onze spijt niet de zeldzaamste of waardevolste zegels betroffen, hoewel er zich zeker exemplaren onder bevonden van groote zeldzaamheid of waarde. Dit in antwoord op eenige binnengekomen brieven inzake deze quaestie.

De redactie.

**mag ik U voorstellen
MIJN zoon!**

Met trots werd het gezegd. Met den gerechtvaardigden trots van den Vader van een Kampioen-In-Den-Dop!

Vadertrots is soms een kwestie van 'n lepel Jecovitol op zijn tijd. Jecovitol, de levertraan, die gezonde lichamen bouwt. Die kinderen vrij houdt van velerlei infectieziekten. Jecovitol, die er is, om stille bleekneusjes tot lenige kampioenen-in-den-dop te maken. Want Jecovitol wordt door een Nederlandsch Hoogleeraar geijkt op vitaminen-gehalte. Altijd bevat Jecovitol minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D. Geef Uw jongen Jecovitol. Opdat U vol trots kunt voorstellen: MIJN zoon!

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.- Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

en maakt de teint verblindend rein. Scherk Face Lotion dringt diep in de poriën van de huid. Alle onreinheden lossen op, meeiters verdwijnen. Direct nadat U het gezicht met Scherk Face Lotion gereinigd hebt voelt U hoe het weefsel der huid opleeft en weer strak trekt. Wrijf daarom Uw gezicht meermalen per dag, maar vooral 's morgens en 's avonds met Scherk Face Lotion af. Het resultaat openbaart zich snel.

Probeer U het eens! Zondt deze advertentie met Uw adres en 15 ct. portie aan de fa. S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam. U ontvangt dan een gratis proef-fleschje.

Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met het opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

**Scherk
Face
Lotion**

**Verfraait
het
gezicht**

WAARSCHUWING!

Koopt geen losse Aspirin-tabletten, het kan minderwaardige en voor de gezondheid schadelijke namaak of waardelooze vervalsching zijn.

Aspirin-tabletten worden alleen door de Bayer-fabrieken in den handel gebracht en wel uitsluitend in:

origineele oranjeband-buisjes verpakking van 20 tabletten a 70 cent

origineele oranje-zakjes verpakking van 2 tabletten a 10 cent.

Alleen deze origineele verpakkingen van BAYER waarborgen echtheid en zuiverheid.

Weigert namaak en losse tabletten.

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS

voor:

Betonb.	Wegbouw.
Werktuig.	Scheepsbouw.
Gastech.	Verwarmingst.
Machinist.	Chaufl. - Mont.
Electrotechn.	Koeltechniek.
Loodgieter.	Radiotechniek.
Timmerman.	Meubelmaker.
Schilder.	Metelaar.
Wagenmaker.	Schoenmaker.
Analist.	Etaleur.
Boekhouden.	Stenografie.
Handelcorresp.	Nederlandsch.
Fransch.	Duitsch.
Engelsch.	

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

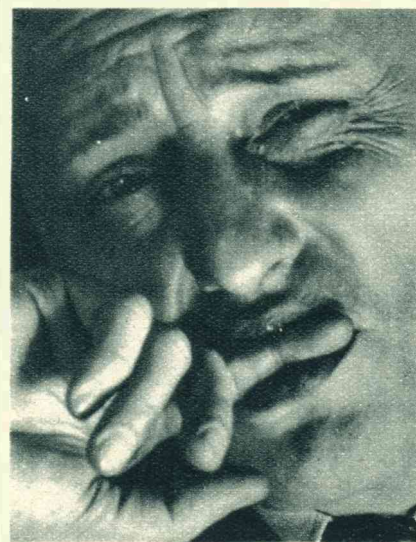
ITMO
MEYERSON

Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

De gracieuse Slanke Lijn.

De Slanke Lijn, zónder overdrijving, is steeds de eerste mode-eisch voor de geheele wereld en is tegelijkertijd gezond en behagelijk.

Ook U kunt slank worden, indien U, zoals Duizenden anderen, Facil-Pastilles gebruikt, die verkrijgbaar zijn in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Facil is een vermageringsmiddel op zuiver wetenschappelijke basis en als zodanig absoluut onschadelijk.

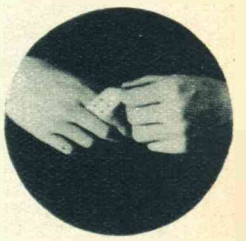
*Gesneden,
gebrand?*

Dat is niet zoo erg, want dat is gauw verholpen, als U slechts een stukje elastische Hansaplast in de huisapotheek heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenschte grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Het snelverband „Elastische Hansaplast” is op elk lichaamsdeel plooieloos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

Zorg bijtijds elastische Hansaplast in Uw huisapotheek te hebben, opdat het bij kleine ongelukjes direct bij de hand is.

Bij apotheken en drogisten verkrijgbaar, vanaf 10 cts. Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND.

Houten

hazen en

HONDEN-RENNEN

De honden worden in de start-boxen gebracht aan het begin der renbaan.

← Mooi en vurig.

↓ Gereed voor den strijd.

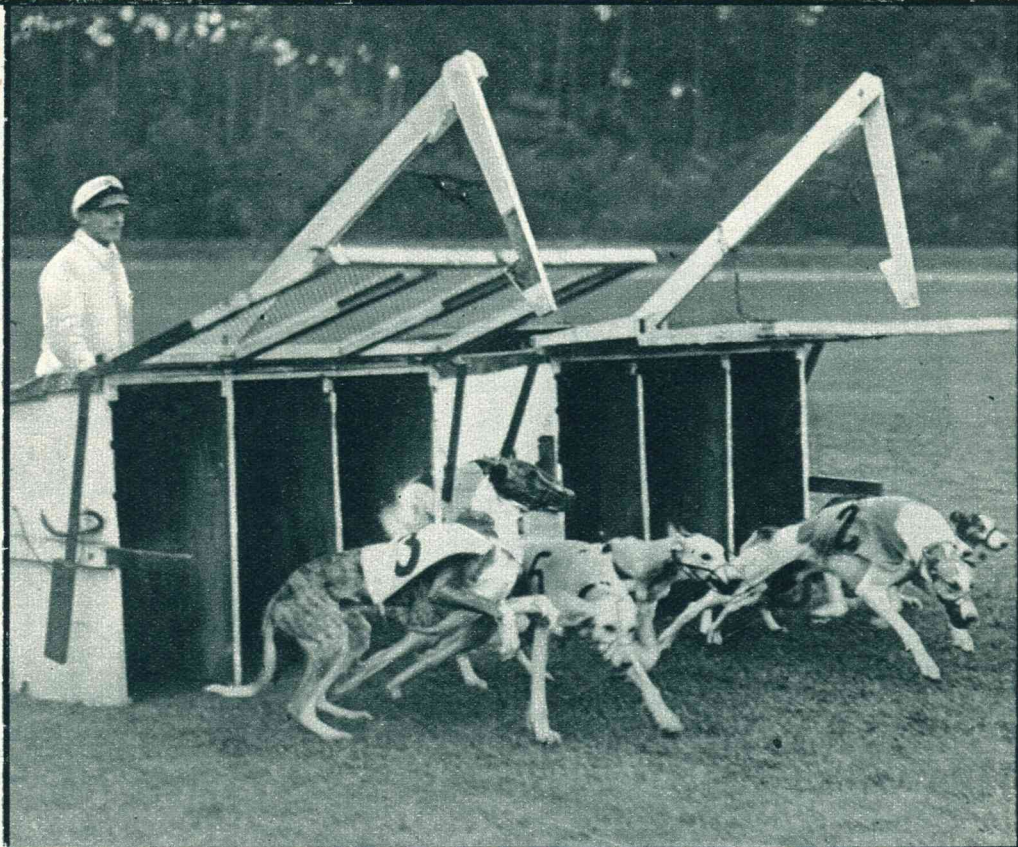
← Op weg naar de renbaan.

Met in de sport (of Duitsche daarom zo wedden is zij nu in of om te Duitschland Om de haas door achter aan In September land gehoe succes he gebruikt v banen voe

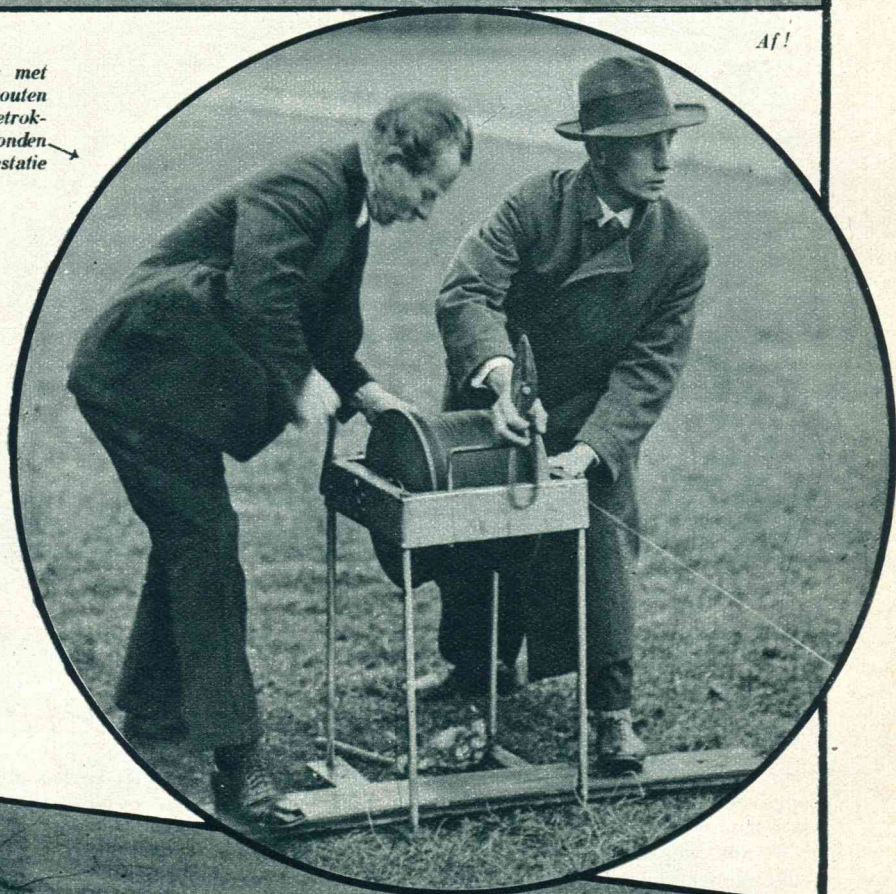
Op weg naar de finish: de hond rechts heeft de leiding „met een

N-RENNEN

worden in
gebracht
in der ren-
baan.

Op het oefenterrein; met een lier wordt een houten haas over het veld getrokken, waarmede de honden tot de hoogste prestatie worden geprikkeld.

Met openlijken trots berichten de Duitschers dat zij het in de hondensport, in de sport van wedrennen voor honden, ongeveer even ver gebracht hebben als de Engelschen, aan wie zij de eer moeten gunnen, dat zij deze sport (of dit amusement) het eerst beoefend hebben. Maar zij voegen erbij, dat de Duitse hondrennen sportiever zijn dan de Engelse, daar ze bij de Britten daarom zoo populair zijn geworden, omdat het weer een nieuwe gelegenheid tot wedden is. Van de Engelschen gelooven we dit graag, want men twijfelt vaak, of zij nu in drommen naar de bekende wedrennen gaan om paarden te zien draven, of om te wedden. „Alleen,” voegt onze correspondent eraan toe, „zijn we hier in Duitschland nog niet zoover, dat we een electrischen haas bij de training gebruiken.” Om de honden af te richten en te oefenen, wordt dus in Germanië een houten haas door middel van een lier snel over het veld getrokken; de honden jagen er achter aan, terwijl de snelheid wordt geregeld naarmate de geoefendheid der honden. In September van het vorig jaar werden de eerste rennen van dit soort in Duitschland gehouden (in Frohnau); ze werden een succes, zooals alles wat nieuw is, succes heeft. Dus zal de electrische haas ook wel spoedig door de Duitschers gebruikt worden, om in alles even goed ingericht te zijn als op de Engelse renbanen voor honden; want te oordeelen naar den toon der berichten over de hondensport in Duitschland, schijnt men dat als het ideaal op dit gebied te beschouwen.

Op weg naar de finish; de hond rechts heeft de leiding „met een halve neus-lengte”.

In de bocht.

Vrouwenleven

Groen wollen mantel met origineele garneering van pantervel. Bijpassend hoedje.

Pantergarneering

Er zijn zeer veel nieuwe mantelmodellen. Soms lijken ze, op het eerste gezicht, ongeveer eender als die van verleden jaar, maar er zijn opmerkelijke verschillen. Om te beginnen is de taillelijn hoger geplaatst en voor allerlei kleine details werden nieuwigheden bedacht.

Bij het model van onze afbeelding, een creatie van het Parijsche modehuis Dupouy-Magnin, is de sluiting van voren zeker geheel nieuw. De voorpanden vallen zóo ver over elkaar, dat er geen opening te zien is en op geheel originele wijze is, in den zijnaad, een zak aangebracht.

Ook de bontgarneering is geheel nieuw; niet alleen kunnen we het pantervel als een zeer moderne bontsoort beschouwen, maar ook de wijze waarop het dezen mantel garneert, is bijzonder origineel. De nauwsluitende bontkraag wordt begrensd door een plastron van hetzelfde pantervel, dat schuin over het voorpand is gelegd en door de smalle leeren ceintuur op den mantel wordt vastgehouden.

Dan de mouwengarneering. Het pantervel is hier niet als een manchet om de mouwen heen gelegd, maar als een verlengstuk komt het onder de mouwen uit. „En Vitesse” noemt de ontwerper dezen reismantel van groen wollen diagonaal, welke door zijn vlotheid wel aan den naam beantwoordt.

Het bijpassende hoedje heeft, evenals de mantel, een originele garneering van pantervel.

P. D.

Het werken met Raffia

Een gehaakte boodschappen-tasch van raffia is bijzonder sterk, en gemakkelijk te maken; we beginnen met zes kettingsteken tot een ring te maken, en daarin dubbele stokjes te werken, afwisselend een stokje, een vaste, en zoo steeds in het rond, zorgende door er steeds stokjes bij te haken, dat het werk plat blijft. Zoo hebben we twee cirkels noodig, met een baan van ongeveer 4 c.m. ertusschen om de beide cirkels te verbinden; indien we deze reep laten doorloopen, dan kan meteen het handvat gevormd worden, terwijl ook de baan alleen tusschengezet kan worden,

en een apart handvat kan worden aangebracht, zooals op het volgende voorbeeld.

U kunt afwisselende kleuren verwerken. De effen tasch in naturelkleur, bewerkt met bloemen, is mooier. Er zijn twee manieren om bloemen op te werken; men kan ze borduren, ofwel ze afzonderlijk opwerken, zooals onderaan in de voorbeelden is te zien. Niet alleen tassen kunnen we daarmee voorzien, doch raffia theemutsen, papiermanden, werkmantjes, enz.

Op een mauve, of op een anderen donkeren ondergrond zullen kleine zonnebloemen met een bruin hart mooi staan. We nemen een cirkeltje van gaas en werken op de manier, zooals in D, lussen. In het midden wordt een klein cirkeltje opgenaaid van gehaakte wol-lussen, welke doorgeknippt worden. De goudgele lussen worden een eind buiten het linnen cirkeltje gewerkt. Is de krans rondom klaar (we gebruiken daarvoor vooral mooi goudgeel), dan wordt het linnen cirkeltje op de tasch gehecht en de bloemblaadjes springen nu op; met eenige steken kan de steel met een paar blaadjes aangebracht worden. We rangschikken natuurlijk eenige bloemen bij elkaar, niet te stijf. Gebruiken we zacht lila, rose en wijnrood raffia en werken we kleine lussen in het midden, zoodat de geheele cirkel is opgevuld, en knippen dan alle lussen door, dan hebben we asters. Natuurlijk voor iedere bloem een andere kleur.

Deze bloembewerking zal u voldoen op uw raffia-werk; tafelmatjes zullen natuurlijk alleen geborduurde bloemen kunnen hebben. Het tafelmatje op onze tekening wordt gewerkt met stokjes in naturelkleur met een rand van ongelijke knoopsgaatsteken in heldere kleuren raffia rondom.

Bloemmotief C. gebruiken we voor dit matje.

D. D. L.

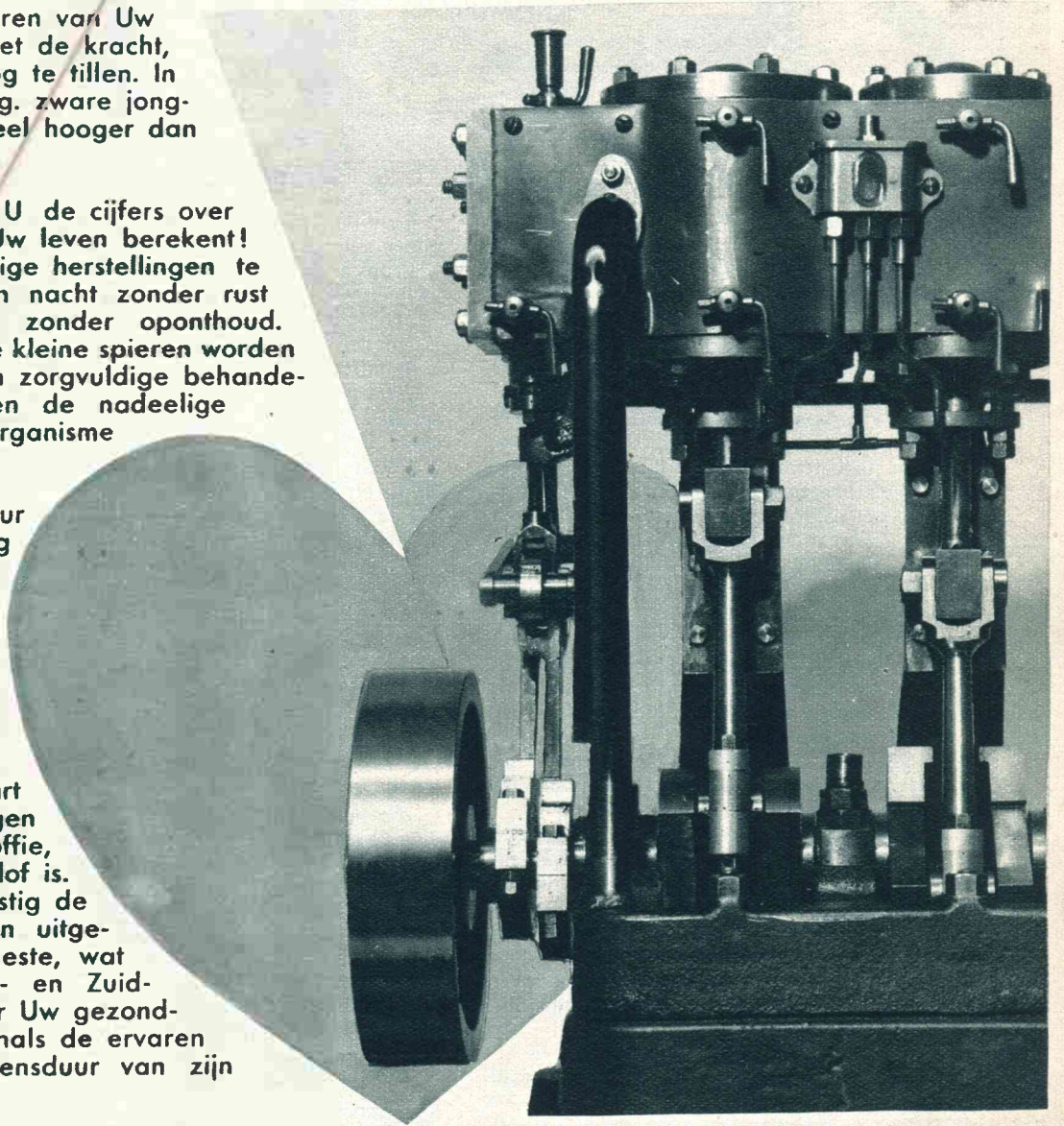
DE MOTOR VAN HET MENSCHELIJK LICHAAM

Uw hart moet elk uur 840 kg. bloed door de aderen van Uw lichaam pompen. Deze prestatie komt overeen met de kracht, noodig om een jongmens van 60 kg. 13 m. hoog te tillen. In 8 uren zou door de kracht van het hart dit 60 kg. zware jongmens 100 m. hoog getild kunnen worden, dus veel hooger dan de Westertoren te Amsterdam.

Wat een geweldige krachtsinspanning, wanneer U de cijfers over een geheel dag, over een jaar, over geheel Uw leven berekent! Een motor kan men tijdelijk stilzetten, om de noodige herstellingen te verrichten; de hartspiers moeten echter dag en nacht zonder rust hun werk verrichten: 60, 70, 80 jaren lang, zonder oponthoud. Het zijn hoge eischen, die aan de functie van deze kleine spiers worden gesteld en het is duidelijk, dat onze hartmotor een zorgvuldige behandeling verdient en beschermd moet worden tegen de nadeelige invloeden, die coffeïnehoudende dranken op het organisme kunnen uitoefenen.

Wanneer de motor van Uw auto voor 100 km. per uur berekend is, dan zult U niet ongestraft dag in dag uit 150 km. kunnen rijden. Zoo gaat het ook met Uw hart. Ook hier mag niet dag in dag uit door prikkelende stoffen, als coffeïne, meer geëischt worden dan onder normale omstandigheden mogelijk is. Waarvoor is trouwens de coffeïne nodig, wanneer deze stof met den smaak en het aroma van Uw kopje koffie niets te maken heeft?

Koffie Hag spaart hart en zenuwen! Hag vrijwaart Uw levensmotor voor ongewenschte prikkelwerkingen en bovendien is het een echte, pittige plantagekoffie, waarover zelfs de meest verwende fijnproever vol lof is. Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevrij overeenkomstig de voorschriften der Nederlandsche Warenwet, is een uitgezochte plantagekoffie van eerste kwaliteit. Het beste, wat de hooggelegen plantages van Java, Centraal- en Zuid-Amerika voortbrengen, is voor Koffie Hag en voor Uw gezondheid juist goed genoeg. Gebruik Koffie Hag, evenals de ervaren automobilist de beste olie gebruikt om den levensduur van zijn motor te verlengen.

Een proefneming kost U niet meer dan 15 cent. Voor dit luttele bedrag kunt U in alle goede kruideniers- en comestibleszaken tijdelijk een proefpakje koopen, welke koop tegelijk recht geeft op deelname aan de Koffie Hag-prijsvraag.

Beroerd... en toch fit
DOOR
INFLUÏN-EXTRA
NEDERL. FABRIKAAT
AC ACETO SAL. CUM COFFEÏNO
Opwekkend, pijnstillend, koorts-
werend: bij griep, influenza,
jevalle kou, menstruatiepijn.
SNELWERKEND.
IN HANDIG DOOSJE 35 ct
VERKRIJGB. BIJ APOTH. EN DROGISTEN
DE MEDICIJNMEESTER, UTRECHT

DOOR 'T GEBRUIK VAN
NIVA TANDPASTA
STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Grootte Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.
Dr. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80. f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

**KOOPT
GEADVERTEERDE
ARTIKELN!**

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geras in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBORG

Oosterpark 45, Amsterdam

**Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM**

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Zij gingen er toe over een gat te graven onder den achterwand, om zodoende de wacht, die voor den ingang zat, te verschalken. Deze taak was niet overmatig moeilijk, omdat de bodem vrij zacht was.

Weldra zagen zij het daglicht en was de opening groot genoeg om er achter elkaar doorheen te kunnen kruipen.

Een voor een kropen zij er door. In de verte lag de wildernis, tot op zekere hoogte hun redding.

Paul nam juist Jennifer bij de hand om haar te helpen bij het haastig voortsnelen, toen er plotseling van de rechterzijde een spottend gelach weerklonk. Zij wendden zich om naar die zijde en zagen in de schaduw van de hut Cipriano staan, omringd door een aantal gewapende mannen. Revolvers en geweren waren op de gevangenen gericht. Cipriano trad vooruit.

„Ik ben verrukt,” zei hij. „Dit moet een of andere schoone Engelsche gewoonte zijn, waardoor de bruid zich haast naar haar bruidegom. Ik groet u, mijn schoone bruid.”

Zij stonden voor hem, als aan den grond genageld, diep geschokt door de mislukking van hun poging. Jennifer beefde.

„Nu deze ceremonie voorbij is,” spotte Cipriano verder, „zullen wij u van elkaar moeten scheiden. U, heeren, gaat naar een meer afgesloten hut, en gij, mijn dierbare, gaat wederom naar de verblijfplaats, zoo juist door u verlaten, waar eenigen van mijn mannen nauwlettend zorg voor u zullen dragen. Daar zult u kunnen rusten, want over een uur gaan wij op weg naar de dichtstbijzijnde stad om een notaris op te zoeken.”

Kort merkte Probyn op:

„Zulk een ongepaste grap hadden wij niet verwacht van een cavaliero.”

„Grap,” riep Cipriano uit, terwijl er woede flikkerde in zijn oogen. „Is het een grap te noemen, dat ik deze dame de eer verschaf door een huwelijk mijn naam te dragen?”

„Zulk een huwelijk is onmogelijk,” zei Bevis.

„Neen,” wierp Cipriano tegen. „Zij is schoon. Ik heb haar lief. En ik ben een eerbaar man — dus ik huw haar.”

Jennifer zei met trillende lippen: „Ik weiger met u te trouwen.”

Cipriano haalde zijn schouders op. „Alles is reeds geregeld,” merkte hij op.

„Geregeld?” riep Jennifer verschrikt uit.

„Ja, in dit land is het huwelijk niet, zooals in andere landen, een gril van de jeugd. Het is een ernstige zaak, die geregeld wordt door betrouwbare bloedverwanten van beide zijden. Ik heb helaas geen bloedverwanten. U?”

„Niemand kan een dergelijke zaak voor mij regelen,” protesteerde Jennifer.

„Daar hebt u toch ongelijk in,” verzekerde de Dago haar. „De regeling is getroffen op een wijze, die volkomen in overeenstemming is met hetgeen de wet in dat opzicht eischt: door het mannelijk hoofd van uw familie, uw halfbroer.”

„Ralph heeft — heeft dat geregeld?” riep Jennifer uit, ten prooi aan de grootste ontsteltenis. Zij keek naar de mannen, die op eenigen afstand stonden toe te zien. Zij zag Felton, die half verborgen tusschen hen stond. Zij aarzelde even, wendde zich toen om en ging naar haar verblijfplaats. Haar hand omklemden de revolver, die zij verborgen bij zich droeg. Zou het noodig zijn, daar gebruik van te maken?

Terwijl zij voorbereidselen troffen voor het vertrek, hadden Jennifer, Paul, Bevis en Liliás Seyler gelegenheid eenige woorden met elkaar te wisselen. Liliás hield zich wat op een afstand, doch Paul en Bevis deden alle moeite om Jennifer, die er doodsbleek bij stond, wat moed in te spreken.

Paul, die met moeite zijn verontwaardiging onderdrukte, zei:

„Houd moed, Jennifer. Hij tracht ons alleen maar bang te maken. Al zijn praat is niets anders dan Zuid-Amerikaansche bluf.”

Jennifer antwoordde niet. Zij had in Cipriano's oogen gelezen, dat het de volle waarheid was.

Probyn zei niets. Hij kende het land. Het stilzwijgen van beiden bracht Paul buiten zichzelf. „Hij kan het onmogelijk doen,” riep hij uit. „Het is monsterachtig.”

Jennifer maakte een vermoeid gebaar.

„Het heeft geen doel daar verder over te praten,” zei zij. „Wij weten nu eenmaal, dat hij tot alles in staat is.”

„Maar wat bliksem, wij zijn er toch ook nog. Trouwen met jou! Dat nooit!”

Een vastberaden trek lag op Jennifer's gelaat en beide mannen dachten aan de revolver, die zij met zich mee droeg. Wat konden zij eigenlijk doen! Zij waren aan de genade van deze bandieten overgeleverd. Zij hadden te gehoorzamen of moesten sterven, dat was alles.

Desondanks zei Bevis: „Laten wij niet op de zaak vooruitloopen, Jennifer. Misschien is er nog uitkomst. Je kunt nooit weten, welke kansen er in een land als dit nog bestaan.”

„Wat zouden wij kunnen doen?” vroeg zij met wanhoop in haar stem.

„Misschien kunnen wij die twee schurken, Cipriano en Pascobas, wel neerschieten. Of laten wij ze anders met onze bloote handen te lijf gaan?”

„Neen,” sprak zij bijna gebiedend. „Ik heb jullie reeds genoeg moeilijkheden bezorgd door mijn domheid. Jullie moeten geen wanhopige daden gaan verrichten. Dat zou slechts voor ons allen den dood kunnen beteekenen.”

„Ik heb zoo'n idee,” merkte Bevis op, „dat Cipriano ons wel in het leven laat. Ik veronderstel, dat hij ons noodig heeft.”

„Waarvoor kan hij ons noodig hebben, Bevis?” vroeg Jennifer.

„Och, dat is zoo maar een idee,” antwoordde hij ontwijkend.

„Vertel het mij,” drong zij aan. „Ik wil gaarne de gedachte bij mij hebben, dat jullie onderweg niets zal gebeuren.”

„Och, hij zal getuigen noodig hebben voor dat huwelijk, waarvan hij sprak. Wij zouden dan wel onwillige getuigen zijn, doch helaas toch in staat zijn te verklaren, dat het huwelijk heeft plaats gevonden met inachtneming van alle formaliteiten, die de wet voorschrijft. Hij rekent er op, dat onze getuigenis hem tot steun kan strekken, omdat wij Engelschen zijn — en geen schurken zooals Felton.”

„Ik heb het idee,” merkte Jennifer kalm op, „dat hij met dat huwelijk tevens de beschikking wil krijgen over mijn bezittingen.”

„Ja,” zei Bevis. „De Zuid-Amerikaansche wet geeft den echtgenoot die macht. Ik weet niet of dat tevens voor de Engelsche wet bindend is, en ik veronderstel haast, dat Cipriano daar ook niet volkomen zeker van is. Doch hij meent niet beter te kunnen doen dan reeds bij voorbaat te zorgen, dat hij de noodige betrouwbare getuigen heeft. Dat is mijns inziens de eenige reden, waarom hij ons niet doodt, zooals hij oorspronkelijk vanmorgen van plan was. Daarom zei ik, Jennifer, niet op de zaak vooruit te loopen. Zoolang wij in het leven blijven, bestaat er kans op een ontsnapping. Indien wij slechts wat moed en oprechtheid in dien kerel van een Felton konden stampen, teneinde hem er toe te bewegen Cipriano te weerstreven.”

„Dat zal je nimmer gelukken,” klonk Liliás' zachte stem naast hen.

Zij wendden zich om en zagen Liliás wederom met den bekenden spottenden glimlach om de lippen. Toch was er iets in haar gelaat veranderd en zij vermoedden allen, dat dit avontuur Liliás veel had geleerd. Zij zag de koele blikken, die op haar waren gericht. Onverstoorbaar vervolgde zij:

„Ik weet, dat jullie mij thans als een tegenstandster beschouwen — doch zelfs tegenstandsters kunnen soms de waarheid vertellen. Luister slechts even naar de ervaringen, die ik heb opgedaan.”

En zij vertelde uitvoerig datgene, wat zij met

Felton tijdens haar verblijf op het eiland en daarvoor had meege-
maakt. Toen zij had geëindigd, wendde zij zich met een toornigen blik tot haar vrienden en wel hoofdzakelijk tot Jennifer:

„En dat is de man, dien je koos in plaats van Martin Sodes. Dat is de man, in wien je meer vertrouwen stelde dan in hem. Dat is de man, voor wien je hem hebt weggezonden.”

„Ja,” zei Jennifer, „ik weet het.”

„Nu weet je het,” vervolgde Liliás bitter. „Waarom wist je het al niet veel eerder? Ik kende Martin Sodes. Ik mag dan misschien eigenschappen hebben vertoond, die jullie in elk opzicht verwerpen — ik heb toch niet de groote fout gemaakt, dat ik Martin Sodes ooit anders heb gezien dan zooals hij is — oprecht, flink, sterk, ruim van opvatting — een man.”

Allen zwegen. Jennifer kon geen antwoord geven. Zij wist, dat Martin was zooals hij door Liliás zoo juist was beschreven. Zij voelde het onheil, dat zij over haar metgezellen en over zichzelf had gebracht door hem weg te zenden.

„Luister eens, Liliás,” begon Paul. „Op die manier moet je niet praten —.”

„Niet?” riep Liliás uit. „Begrijp je dan niet, dat ik op deze wijze móet praten, omdat ik — omdat ik Martin Sodes liefheb, ja, werkelijk liefheb. Ik had hem lief en hij wilde er niet van weten, omdat hij Jennifer beminde — die van hem niets wilde weten. Daarom moet zij het hooren.” Jennifer zag haar aan.

„Ik weet het nu, Liliás,” zei zij. „Ik weet het nu, zooals jij het weet.” De twee mannen zagen voor zich. Zij durfden Jennifer niet aan te zien. Zij begrepen, dat Jennifer Martin Sodes liefhad en dit niet eerder had ingezien dan toen het te laat was.

In deze stemming vond Cipriano hen, toen hij op hen toetrad met de mededeeling, dat de tocht een aanvang zou nemen. Hij scheide hen, verdeelde hen zoo, dat geen woord gewisseld kon worden, en opnieuw begon de tocht door de dichte wildernis. Zij gingen heen, allen vervuld met dezelfde hope-looze gedachte... Indien zij Martin Sodes niet hadden weggezonden... Indien hij slechts hier was; hoe geheel anders zou alles er dan voor hen uitzien.

XXV. FELTON VERDWIJNT NOGMAALS

Zij werden allen opgenomen in de vochtige schemering van de wildernis. De hitte, die door de tropische zon werd veroorzaakt, scheen langzaam door de boomen te zakken en een verlammen invloed uit te oefenen op mensch en dier. Alle veerkracht scheen hun te ontzinken en in nog veel heviger mate dan tijdens hun tocht met Martin Sodes drukte de stilte als iets onheilspellends; het was of elk oogenblik van achter de boomen de dood te voorschijn zou kunnen springen.

Heel den dag werd, slechts afgewisseld door kleine rustpoozen, voortgetrokken en na een niet al te lange nachtrust werd weer opgebroken om den tocht te vervolgen. Cipriano scheen haast te hebben om zijn doel zoo spoedig mogelijk te bereiken. Tijdens de ochtenduren van den tweeden dag gebeurde er echter iets.

De voorhoede hield plotseling stil, heel plotseling, alsof er ineens gevaar dreigde. Eerst heerschte er doodsche stilte en toen brak er een gehuil los als van een troep apen. En het kostte Paul inderdaad eenige moeite om tot de erkenning te komen, dat er van apen geen sprake was, doch dat het de drijvers waren, die zoo te keer gingen.

Allen schreeuwden en gilden door elkaar. Daar bovenuit klonk een schreeuw, die slechts in doodsangst kon zijn geslaakt. Het was adembeklemmend dit alles te hooren in de drukkende, geestverlamende hitte van het doodstille oerwoud.

Men begon te schieten.

Paul kreeg de dwaze opwelling om te trachten te ontsnappen. Maar de aanblik van de mannen voor en achter hem hield hem er van terug. Hun

oogen glinsterden van verbeterde woede. Zij zagen er uit als verschrikte gevaarlijke dieren.

Cipriano, met een revolver in iedere hand, ging langs hem heen en wierp een snellen blik op hem. Hij schreeuwde een bevel tot zijn mannen, dat zij den Engelschman onmiddellijk moesten neerschieten, zoodra hij één poging tot ontvluchten ondernam.

Het vuren hield op. Er werd door de leiders van het gezelschap op gejaagden toon gefluisterd. Toen zette de stoet zich weer in beweging.

Gedurende een uur trokken zij verder. Er scheen niets meer te gebeuren. Toen weerklonk opnieuw geschreeuw, onmiddellijk gevolgd door schieten. De karavaan hield wederom stil en Cipriano, die aan het hoofd was gebleven, kwam langzaam naderbij geslopen. Zijn gelaat vertoonde een duivelsche uitdrukking van woede. Hij hield zijn revolvers gereed. Allen begonnen toen in gespannen aandacht tusschen de boomen te staren, als verwachtten zij elk oogenblik, dat er zich iets zou vertoonen.

Er heerschte een beklemmende, zenuwslopende atmosfeer. De wildernis scheen zich aan alle zijden dreigend te vertoonen. Er moest iets achter die zware stammen en dichte struiken schuilen, waardoor hun levens werden bedreigd. De schaduwen schenen dood en verderf te zullen zaaien. Het was doodstil — doodstil.

De mannen gingen behoedzaam verder. Soms weerklonk een zacht suizelen van den wind door de

takken der boomen, of het vleugelgeklap van een verjaagden vogel. Bij elk geluid, dat weerklonk, doorvoer hen een huivering.

Ook Jennifer was vervuld van vrees. Wat het was, wist zij niet. Doch zij begreep, dat de atmosfeer dreigend was. Langzaam trok de groep verder, totdat zij met een zucht van verlichting een open plek bereikten, waar zij halt hielden om het mid-dagmaal te gebruiken.

Jennifer wist niet, hoe zij op die gedachte kwam, doch zij meende op te merken, dat hun aantal was geslonken. Hoeveel kon zij niet zeggen — doch zij was er zeker van, dat er eenigen in de wildernis waren achtergebleven. Waarom waren die achtergebleven?

Zij had zichzelf die vraag net gesteld, toen Pascobas een verschrikkelijken kreet uitte. Hij had op Cipriano gewacht, die op dat moment in de achterhoede vertoefde, en was juist op hem toegelopen. Hij herhaalde zijn kreet verschillende malen en zwaaide wild met zijn dikke armen. Terwijl hij als een bezetene heen en weer rende, meende Jennifer in zijn hals iets te zien steken, dat veel op een klein pijltje geleek. Op dat moment zonk Pascobas op den bodem neer. Tegelijkertijd bukte Cipriano zich bliksemsnel en hij zocht dekking achter het gevallen lichaam. Terwijl hij deze manoeuvre uitvoerde, zag Jennifer iets over zijn hoofd vliegen — wederom een klein pijltje. Het scheen Cipriano hevig te verschrikken, want hij begon als een razen-

de zijn revolvers af te schieten in de richting waar het pijltje vandaan was gekomen; onderwijl liep hij snel achteruit naar het open gedeelte.

Pascobas bewoog zich niet meer; hij lag doodstil. Jennifer wist ineens, wat er met hem was. Hij was dood, ofschoon er geen geluid uit de wildernis had weerklonken, geen schot was afgevuurd. Hij was gevallen door den geruischloos vliegend, doch bliksemsnel dood.

Nu wist Jennifer tevens, waarom de troep in aantal was verminderd. En een blik werpend op de bijeenhurkende drijvers zag zij den panischen schrik, die op de gezichten stond te lezen. Die kleine glinsterende voorwerpen, die er uit zagen als speelgoedpijltjes, waren dooddelijk. Zij kwamen stil aangevlogen uit de stilte en troffen zeker.

Bevis stond naast haar en zei:

„Vergif!”

„Bedoel je die kleine pijltjes?” vroeg Jennifer.

„Ja, zij zijn met vergif besmeerd,” antwoordde hij.

„En ze worden op een heel eigenaardige wijze afgeschoten, namelijk door middel van een blaasroer. Het is een wapen, dat door de Indianen hier dikwijls wordt gebruikt. De punten smeren ze dan in met zwaar vergif. Er bestaat groote trefzekerheid op ongeveer dertig tot zestig pas afstand. Daarom vind ik het zoo vreemd.”

Hij zag haar met een eigenaardigen blik aan.

„Vreemd, hoe bedoel je dat, Bevis?”

Zij voelde, dat hij haar iets zou gaan vertellen, dat hun hoop zou geven. „Omdat die man, die in dit geval het blaasroer gebruikt, geen groote ervaring schijnt te bezitten. Hij treft zijn doel niet, hoewel hij nimmer verder dan op twintig of dertig passen afstand was. Hij trachtte eerst Pascobas te raken — dien eersten keer — doch dat mislukte. En de tweede maal was het hetzelfde.”

„Ben je daar zeker van?”

„Absoluut. Ik heb het tevens uit de gesprekken van de dragers kunnen opmaken.”

„Maar hij heeft Pascobas nu toch geraakt.”

„Ja, maar niet bij het eerste schot. Ik zag, dat hij miste, hoewel het mogelijk is, dat hij toen Cipriano trachtte te raken. Dit gelukte hem bijna met zijn derden pijl, hetgeen bewijst, dat hij vorderingen maakt. Doch als het een Indiaan was, zou hij niet missen.”

„Wil je mij dan zeggen, dat het geen Indiaan is?”

„Ik tracht er mijzelf ook van te overtuigen, Jennifer,” zei Bevis met aarzelende stem.

„Misschien is het een Dago,” veronderstelde zij.

„Dat is onwaarschijnlijk,” wierp hij tegen. „Waarom zou een Dago zijn eigen soortgenooten aanvallen?”

„Dan, Bevis...” hijgde Jennifer plotseling, „dan moet — het — eh —”

„Wij weten het niet,” zei hij snel. „Het is niet te gissen.”

„Weten wij het niet?” riep zij uit met een lachje. „Weten wij het niet? Wie kan het anders zijn? Welke andere man zou het kunnen zijn?”

„Wij weten het niet,” herhaalde hij. „Reken er niet te veel op.”

„Ik weet het wel,” zei zij overtuigd. „Er is slechts één man, die dergelijke ondernemingen geheel alleen op touw durft zetten — Martin Sodes.”

Zij was er absoluut zeker van, dat degene, die zich daar zoo geheimzinnig in het bosch verschole hield, Martin Sodes moest zijn. De gevolgtrekking die zij er uit meende te kunnen maken, gaf haar de volle overtuiging, dat Martin Sodes hen trachtte te bevrijden. Hij had van hun benard toestand gehoord en alles vergeten wat er was voorgevallen, om hen te verlossen. De geheimzinnige dood, die in de wildernis scheen rond te dwalen, had de drijvers voor een goed gedeelte van hun zenuwen beroofd. Er was niet veel meer met hen te beginnen. Hun verbeelding had hun angst nog meer aangewakkerd, zoodat zij er bijna niet toe waren te bewegen, den tocht te vervolgen en het oerwoud weer binnen te gaan.

Doch hun grootere angst voor Cipriano Bravo, die geholpen werd door Ralph Felton, dreef hen voort. Zij hervatten den tocht gelaten, angstig rondstarend naar den dood, die ieder oogenblik zich in den vorm van een venijnig pijltje kon vertoonen.

Doch ook de harten van Cipriano en Felton waren van vrees vervuld en zij begrepen volkomen, dat hun leven elk oogenblik gevaar liep. Ralph

Het thee-uurtje.

Poesentrio.

Felton, die zich reeds meermalen een meester had betoond, wanneer het zijn eigen veiligheid betrof, vond echter een middel, waardoor zij praktisch genomen volkomen buiten schot waren. Zij voerden de vier gevangenen bij elkaar en onder bedreiging met hun revolvers stelden zij ze zoo op, dat de twee vrouwen en de twee mannen als het ware een schild voor hen vormden tegen mogelijke pijlen. De twee schurken beschermden op deze wijze hun leven met de lichamen van hun slachtoffers.

Elk schot zou in het bijzonder voor de vrouwen gevaar opleveren. Felton en Cipriano hadden ook begrepen, dat de gebruiker van het blaasroer geen Indiaan was, aangezien zijn schoten niet vast waren. Zij hadden eveneens verondersteld, dat het Martin Sondes moest zijn, en zij wisten, dat Martin Sondes geen schot zou wagen, waardoor het leven van zijn vroegere metgezellen groot gevaar zou lopen.

Op deze wijze waren Cipriano en Felton onkwetsbaar. Niet één van de doodelijke pijlen kwam in hun nabijheid. Doch als zij er op zouden hebben gerekend, dat hierdoor een einde was gemaakt aan Sondes' aanvallen, dan hadden zij buiten den waard gerekend. Hij wist, dat hij op de meest drastische wijze moest optreden, wanneer hij Jennifer en haar metgezellen wilde ontzetten. Op die wijze handelde hij dan ook tegenover de helpers van Cipriano. Driemaal gedurende dien middag moesten zij stilhouden. Driemaal hadden de geruislooze pijlen een slachtoffer geëischt, en tegen het vallen van den avond, toen zij op een open plek weer het kamp voor den nacht opsloegen, heerschten er de grootste schrik en wanorde onder de overgebleven Dago's.

De vuren werden zóó aangelegd, dat de omzittenden buiten schot waren, en flinke wachtposten werden uitgezet om te voorkomen, dat zij onverwachts zouden worden overvallen. Zij, die bij het vuur bleven zitten, wierpen angstige blikken naar het woud en keken verbitterd naar Cipriano. Eén man slechts had deze geheele groep in de grootste wanorde gebracht. Hieruit bleek volkomen, welk een macht er van Martin Sondes uitging.

Gedurende den geheelen avond was er slechts één man van het geheele gezelschap, die van geen vrees scheen te weten. Ralph Felton bewoog zich tusschen de Dago's, sprak op fluisterenden toon met hen en scheen met zijn woorden veel bijval te ondervinden. Cipriano zat diep in gedachten en sloeg geen acht op deze handelwijze.

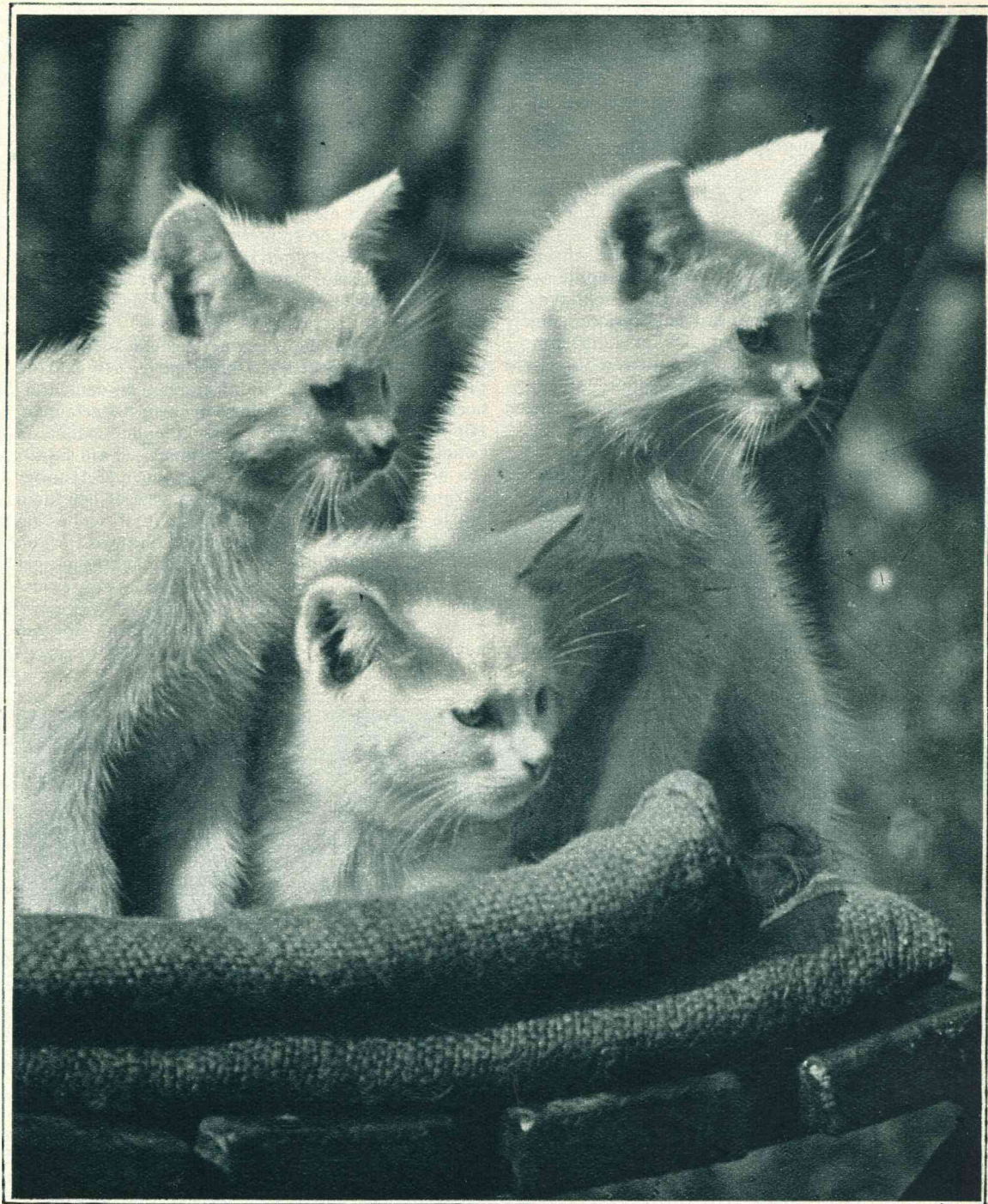
Maar toen zij allen vroeg in den morgen werden gewekt door een rumoer, zagen zij eerst, wat hij tot stand had gebracht. Het lawaai werd gemaakt door een zevental Dago's en Cipriano. Woedende kreten weerklonken uit de monden van dezen laatste en zijn getrouwen. Felton was met de overige mannen verdwenen. Het onderzoek behoefde slechts kort te zijn om vast te stellen, dat het geld eveneens was verdwenen. Ralph Felton had zich weer van zijn bekende zijde getoond. Ook nu weer had hij zijn bondgenoot tijdens het gevaar in den steek gelaten.

Den vorigen avond had hij gebruik gemaakt van den opgewonden gemoedstoestand onder de Dago's. Hij had hun uiteengezet, dat het doel van den geheimzinnigen vijand natuurlijk was de gevangenen te ontzetten. Zoolang zij de gevangenen in hun midden hadden, bedreigde hen dus elken dag de dood. Slechts door de gevangenen achter te laten, konden zij hopen het veege lijf te redden, want die geheimzinnige vervolger zou natuurlijk in de omgeving der gevangenen blijven. Zij zouden dus onbedreigd kunnen weggelopen. En als zij het geld dan meenamen, zouden zij na afloop van dezen tocht door de wildernis hun beurzen kunnen vullen.

Het was onwonderbaarlijk geweest; ontsnapping van den dood en buit. De Dago's hadden niet lang geaarzeld. In het holst van den nacht waren zij stilletjes vertrokken, vergezeld van de wachten, die over het kamp hadden moeten waken.

XXVI. DE VERBORGEN ACHTERVOLGER

De woede van Cipriano Bravo, toen hij ontdekte wat er was voorgevallen, tart alle beschrijving. Hij was achtergebleven met slechts zeven man en een gevaarlijken, onbekenden vijand, en bovendien was al zijn hoop op rijkdom vervlogen, want Felton was met de zeventuizend pond vertrokken. Het ergste was, dat hij, door te verdwijnen, Cipriano's plan om met Jennifer te trouwen volkomen

verijdelde. In dat opzicht stond de wet van Zuid-Amerika geen uitzonderingen toe. Geen huwelijk was geldig zonder toestemming van het hoofd van de familie. Een huwelijk met Jennifer was nutteloos, tenzij het wettig was. En het hoofd van de familie was met de noorderzon vertrokken.

Cipriano rende door het kamp, alsof hij tot razernij was vervallen. Hij zag er uit als een waanzinnige, die elk oogenblik een moord zal bedrijven. Zijn mannen en ook het gezelschap zagen hem in angstige spanning aan. Met zijn beide vuisten boven het hoofd zwaaiend, braakte hij een aantal verwenschingen uit in de richting, die Felton, naar hij veronderstelde, was gegaan. Hij wendde zich om en schudde ook de vuist in de richting, waar zich Martin Sondes volgens zijn meening moest bevinden. Hij riep in een taal, die zich niet beschrijven laat, alle mogelijke verwenschingen over het hoofd van Martin af.... Hij schreeuwde bittere, uitdagende bedreigingen tot Martin om te voorschijn te komen en hem in een gevecht te ontmoeten. Zijn duivelsche geest, die geen voldoening kreeg, vond hiertoe het middel in de tegenwoordigheid der beide meisjes. Hij schreeuwde luidkeels, wat hij van plan was met de meisjes te doen — dood.... Toen hield hij plotseling op en een afzichtelijke lach verscheen op zijn gelaat.

Met een wreede grijns dwaalde zijn blik naar Jennifer. Hij deed een paar stappen in haar richting — en lachte opnieuw.

Tot zijn mannen gebood hij gejaagd: „Vier van jullie houden het oog op de wildernis, als je leven je lief is. Drie van jullie bewaken de gevangenen hier. En als zij bewegen, schiet je ze onherroepelijk neer.”

Toen lachte hij weer en kwam dichterbij Jennifer.

„Je beschermer en je stiefbroer denken, dat zij Cipriano Bravo kunnen verslaan, nietwaar?” sprak hij op zachten, onheilsPELLenden toon. „Wij zullen dat eerst nog eens zien. Wat Cipriano wenscht en eischt, dat neemt hij. Hij neemt het nu — en wij zullen zien, wie hem daarvan zal weerhouden.”

Jennifer week achteruit, toen hij op haar toetrad. Haar vingers grepen naar de revolver tusschen haar kleeding.

Hij kwam dichterbij.

Paul schreeuwde: „Als je dat meisje durft aan te raken! Ik scheur je in stukken.”

„Je zult dood zijn, voordat je één beweging hebt kunnen doen,” lachte Cipriano. „Wees verstandig en kom niet tusschen beide, als Cipriano van plan is zijn liefde te verklaren.”

Jennifer riep: „Beweeg je niet, Paul. Doe niets. Ik gebied het je. Ik kan wel voor mijzelf zorgen.”

Toen Cipriano haar bijna was genaderd, maakte zij een snelle beweging — doch hij was reeds bij haar en greep haar bij den pols. Hij had begrepen, wat die beweging moest betekenen. Hij hield haar een oogenblik vast en haalde haar met dwingende kracht naar zich toe. Zijn gelaat was wreed vertrokken. Zij rukte en trok, doch haar strijd was nutteloos. Toen kuste hij haar. Zij trachtte haar handen vrij te krijgen om naar haar wapen te grijpen. De beweging van haar hand zei hem, waar het wapen moest verborgen zijn. Hij greep, had het wapen reeds in zijn hand en wierp het weg.

(Slot volgt)

Riskeer geen tandpasta, die Uw tanden kan beschadigen.

Betere bescherming van het glazuur; algeheele verwijdering van den tandslag. Blinkend witte tanden.

TANDPASTA's, die den tandslag verwijderen, beschadigen misschien het glazuur, terwijl onschadelijke pasta's niet afdoende den tandslag verwijderen. Pepsodent verwijdert den tandslag en is bovendien absoluut onschadelijk.

Dank zij een nieuw materiaal is Pepsodent geheel verschillend van andere pasta's. Het ...

... verwijdert den tandslag volkomen.
... maakt de tanden blinkend wit.
... reinigt en polijst de tanden op een voor het glazuur absoluut onschadelijke wijze.

Koopt een tube Pepsodent - het is de hedendaagsche wetenschappelijke tandpasta.

5013

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

92 Jaar en rent de trap op!

Dochter trotsch op haar actieven vader.

"Ik voel het als een plicht", schrijft Mevr. A. J. W., "hiermede mijn dankbaarheid uit te spreken voor de schitterende resultaten, die mijn vader verkregen heeft door het gebruik van Kruschen Salts. Ze zouden werkelijk wonderen genoemd kunnen worden. Hij is twee en negentig jaar oud en zoo levendig als een veulen. Hij is altijd in de weer en rent trap op, trap af. Zijn vrienden verwonderen er zich altijd over, hoe hij altijd zoo levendig kan zijn en zich nooit eens slap voelt. Hij vertelt hun dan altijd de reden: mijn geregelde dagelijksche dosis Kruschen Salts in het eerste kopje thee elken morgen. Wij raden Kruschen Salts steeds aan alle kennissen aan. Naar mijn meening mag het in geen enkel gezin ontbreken."

(Mevr.) A. J. W.

De meeste menschen worden lang voor hun tijd oud, omdat ze één noodzakelijke vereischte voor de gezondheid verwaarloosen: de vereischte van een inwendige zuiverheid. Toevallig beginnen ze eens met het gezonde Kruschen-systeem en dan - misschien wel voor het eerst in hun leven - zullen elken dag alle afvalstoffen uit hun organisme verwijderd worden. Gezond, fris bloed stroomt door hun aderen. En bijna onmiddellijk daarop voelen zij dat hun jeugd terug gekomen is. Zij voelen zich jeugdig, energiek en opgewekt. In één

woord is dit het beroemde „Kruschen-gevoel“.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Nu is het de meest geschikte tijd, dit alles eens zelf te ondervinden - op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terugbrengen bij den winkelier, waar u haar kocht en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkt tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

EEN ANTI-RHEUMATIEKMIDDEL

ZONDER GEHEIMEN!

Uw dokter of Uw apotheker zal U vertellen, hoe weldadig de bestanddeelen zijn, die op iedere De Witt-doos gedrukt staan. Wees niet langer oud voor Uw tijd, gekromd door ischias, spit, gewrichtspijnen en hoe de andere rheumatische aandoeningen mogen heeten. De Witt's pillen drijven snel het vergiftige urinezuur, de oorzaak van alle rheumatiek, uit Uw lichaam! Vraag nog heden Uw eerste dosis gratis aan. Hieronder vindt U een bon!

Prijs f 1.- en
f 2.- p. flacon

DE WITTS PILLEN

GRATIS E. C. DE WITT & Co., Ald. 16
Prinsengracht 983, Amsterdam.

Zendt mij gratis en franco een monster De Witt's pillen.

Naam

Adres

met 1½ cent frankoeren

Een laxeermiddel

mag den darm niet schaden, doch moet zacht, en daarbij toch prompt werken. Al deze voordeelen bieden

Istizin- Tabletten

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“ der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

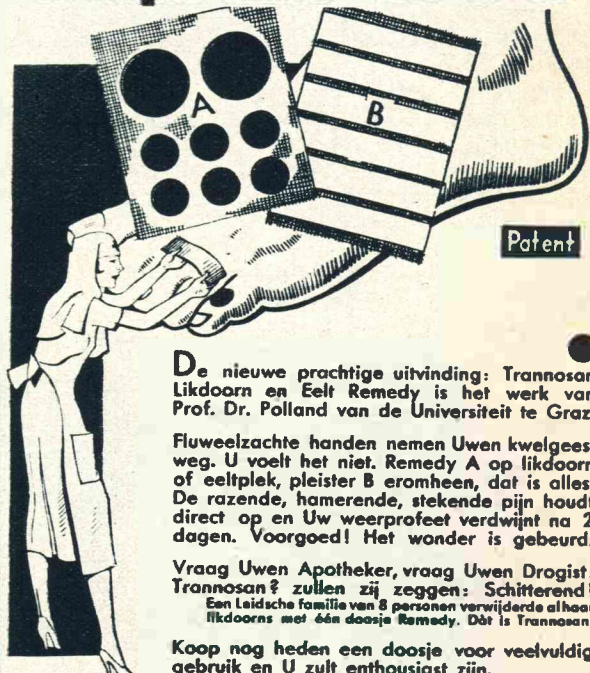
Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Oppericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Trannosan helpt snel en wel

De nieuwe prachtige uitvinding: Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy is het werk van Prof. Dr. Polland van de Universiteit te Graz.

Fluweelzachte handen nemen Uwen kwelgeest weg. U voelt het niet. Remedy A op likdoorn of eeltplek, pleister B eromheen, dat is alles. De razende, hamerende, stekende pijn houdt direct op en Uw weerprofeet verdwijnt na 2 dagen. Voorgoed! Het wonder is gebeurd.

Vraag Uwen Apotheker, vraag Uwen Drogist: Trannosan? zullen zij zeggen: Schitterend! Een Leidse familie van 8 personen verwijderde al haar likdoorns met één doosje Remedy. Dat is Trannosan.

Koop nog heden een doosje voor veelvuldig gebruik en U zult enthousiast zijn.

Garantie! Wanneer U niet geheel tevreden bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Gratis! In elk doosje een gratis Voetbad van Prof. Dr. Polland voor een serieuze proef.

▲ Trannosan Voetbad is de tweede vinding van Prof. Dr. Polland. 15 minerale zouten uit de geneeskrachtige bronnen van geheel Europa zijn erin verwerkt. Laat de opwekkende kracht in Uw voeten stroomen. Versterk Uw pezen, zenuwen en spieren door dit prachtige bad, dat een rijkdom aan zuurstof en koolzuur bevat.

Winterteenen, wintervoeten? Afgelopen! Heerlijke warme en droge voeten den geheelen winter door met Trannosan. De kwade vergiftige sappen uit het bloed verdwijnen, Trannosan neemt deze storingen weg.

Met Trannosan Voetbad den herfst en winter in. Een doosje is voldoende voor 3-6 baden. Koop er nog heden een.

Bij alle Apothekers
en goede Drogisten

Trannosan Likdoorn
en Eelt Remedy van
Prof. Dr. Polland. Doosje
voor 8 toepassingen. Met
Garantiebewijs en
Gratis Voetbad **45 c.**

Trannosan Voetbad
van Prof. Dr. Polland. Een rijkdom
van zuurstof en
koolzuur. Doosje **45 c.**

Trannosan Company
Rotterdam Verlaatsstraat 52-54-56

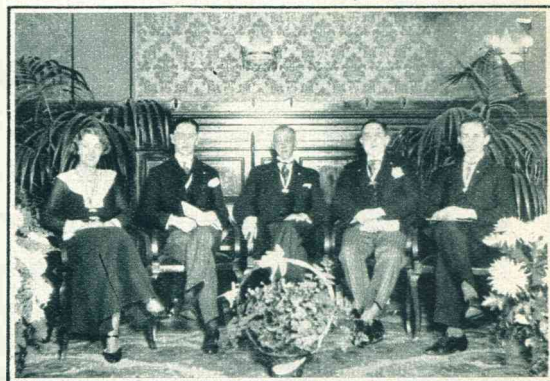
FRANSEN: Parijs - Londen
Brussel - Berlijn - Singapore
Paramaribo - Zurich - Rome

**Voeten, moe van 't staan en gaan
Worden sterk door Trannosan**

K.F.C. op eigen grond met 1-3 door Sparta geklopt. Kiekje tijdens een der vele vergeefse aanvallen der Koogen op 't Spartaansche doel.

Zaterdag recipieerde het bestuur van de Amsterdamsche Openlucht Club D.V.D. ter gelegenheid van het 5de lustrum in „Bordelaise”. Op onze kiek van l. n. r. Mej. Pum-Kerst, M. Content, Th. J. Eyke, J. Mendels en S. D. van Moppes.

schijnlijk liet leiden door de alleszins gewettigde veronderstelling dat er binnen afzienbaren tijd wel een Zondag zal komen, tijdens welke onder heel wat prettiger omstandigheden dit Amsterdamsch-Hilversumsche voetbalgevecht kan worden beslist. Een gedachtengang, zoo logisch als maar eenigszins mogelijk is.

Ajax was bijna met de kous op den kop uit Rotterdam teruggekomen, doch dank zij het feit dat de Xerxes-menschen bij herhaling hebben bewezen dat zij verbazend slecht een verkregen voorsprong kunnen bewaren, slaagden onze stadgenooten er in de balans in de laatste minuten nog in evenwicht te brengen.

Met dit al staan de zaken van onze eerste-klassemers er niet bepaald gunstig voor. Blauw Wit bengelt met twee gespeelde en twee verloren wedstrijden onderaan de ranglijst, terwijl Ajax nog heelemaal niet de allures van een kampioensploeg wil aannemen. De achterstand op Stormvogels bedraagt na vier wedstrijden reeds drie punten en het is een gelukkig feit dat er overigens maar heel weinig krachtsverschil in deze afdeling aanwezig blijkt te zijn. Was dit anders dan zouden de Ajacieden met hun 5 punten waarschijnlijk heel wat slechter staan.

Voor de tweede klassers was de laatste Zondag zwart als de lucht. Zeeburgia liet zich door Kinheim verrassen en daar V.V.A. geen kans zag om E.D.O. tegen te houden, hebben de rood-zwarte Haarlemmers een streepje op de Whites voor gekregen.

De „derby” tusschen T.O.G. en D.E.C. eindigde in een kleine overwinning voor de gastheeren, hetgeen een uitstekende prestatie van de T.O.G.'ers kan worden genoemd.

Wedstrijden van de A.V.A.C. op de sintelbaan. Bakker, de winnaar van den 15 K.M. wegwedstrijd, aan de finish.

De bezoekers van den wedstrijd Blauw Wit—'t Gooi zijn van een natte kermis thuis gekomen. Een klein half uur lang hadden zij wind en regen getrotseerd, waarbij het feit dat Blauw Wit tijdens dat half uur de leiding had genomen veel leed verzachtte, om daarna door den jubileerenden scheidsrechter Vuijk naar huis te worden gestuurd. De beslissing van den arbiter zullen wij niet becritiseeren. Negen van de tien scheidsrechters hadden waarschijnlijk ondanks regen en wind de zaak voortgezet. De heer Vuijk dacht er anders over, waarbij hij zich hoogstwaar-

De vreugde was van korten duur. Niet lang nadat Blauw Wit tegen 't Gooi het bovenstaande doelpunt had gescoord, werd de wedstrijd in verband met den zwaren regenval door scheidsrechter Vuyk afgelast.

Konden in 2 A door het feit dat twee hoofdstedelijke ploegen tegen elkaar uitkwamen, tenminste nog twee punten worden genoteerd, in B was het heelemaal mis.

D.W.S. deed eigenlijk precies als Zeeburgia, met dit verschil dat de anders nogal gevreesde aanval der Polderbewoners tegen Bloemendaal niet één doelpunt wist te maken. Dat de gasten er wel één scoorden is niets bijzonders, doch in dit geval was het net genoeg om D.W.S. de das om te doen. H.F.C. bracht het weliswaar niet verder dan tot een gelijk spel tegen Alphen, doch heeft nu toch een punt voorsprong gekregen. En dan komt Velox zich natuurlijk ook nog melden. De Utrechtenaren staan nu ook een punt op onze stadgenooten voor.

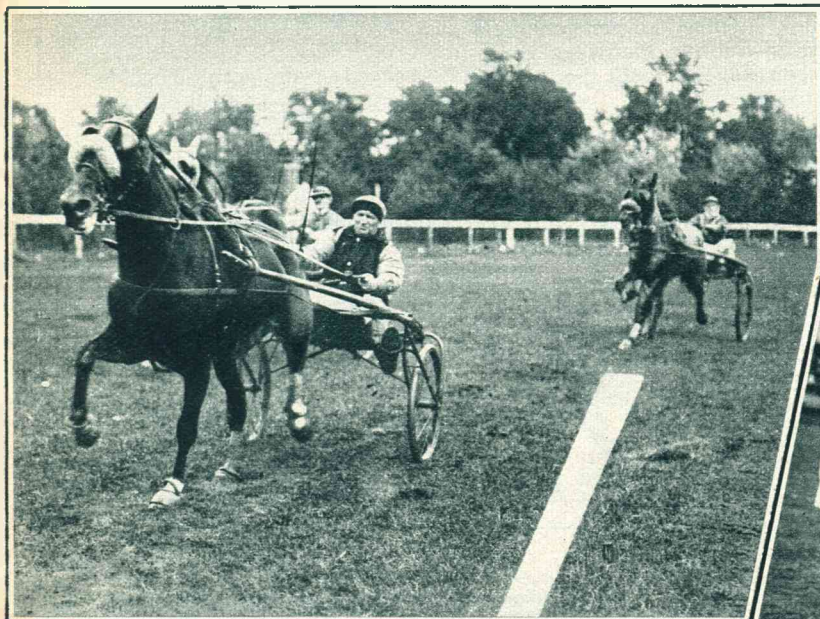
Het feit dat A.F.C. in Utrecht een nederlaag tegen Velox leed is vrij normaal. De cijfers waarmee dit geschiedde (5-0) geven echter te denken. Is Velox inderdaad zoo sterk of hadden de reeds stuk voor stuk een off day?

Spartaan kon men tegen B.F.C. in Bussum een redelijke kans geven, doch ook de roodbroeken deelden in de algehele malaise. Met 3-1 bleef B.F.C. in de meerderheid, waardoor de Spartanen hun eerste nederlaag te slikken kregen.

Men ziet het, de balans ziet er niet best uit en er moeten heel wat overwinningen volgen voor het evenwicht weer is hersteld.

De roeivereniging A.R.S.A. opende Zaterdag haar nieuwe bootenhuis aan den Oudekerkerdijk. Overzicht van het nieuwe gebouw met leden en genoodigden op den voorgrond.

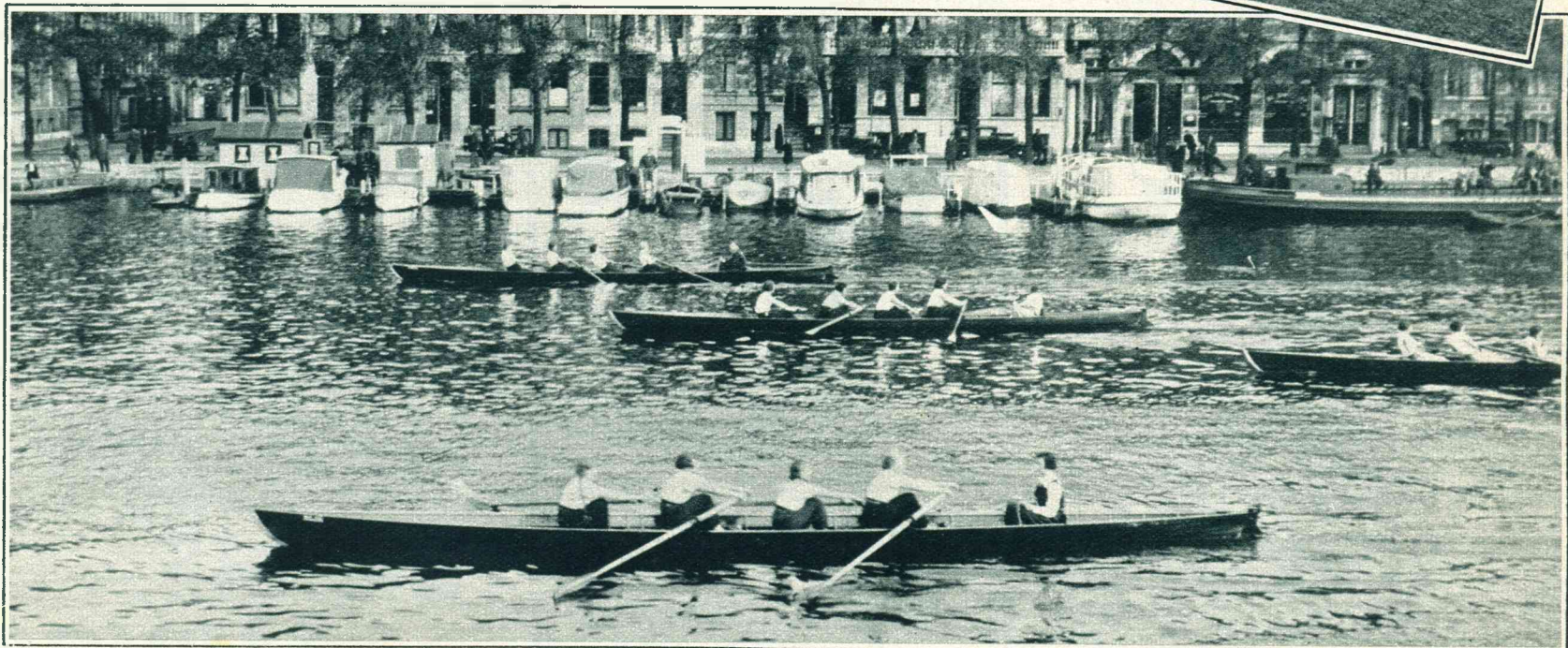

Zondag hield de Kennemer Sportclub draverijen op haar baan te Alkmaar. „Wanda Scott” (winnaar wedstrijd No. 2), eign. mevr. wed. J. Oosting (Wolvega), Robbedoes en Catabora in actie

In het Amstelhotel vond Zaterdag de bridge-wedstrijd plaats tusschen Continental Club (Holland) en Crockford Club (Engeland). Overzicht tijdens de partij der heeren. v.l.n.r. Col. Beasley (E.), achter hem de biljarter Robijns, die ook meespeelde, Einhorn (H.), Mr. Felix Von (E.), Zeldenrust (H.).

Hilversum klopt V.U.C. met 5-1. Een afgeslagen aanval der Hagenaars op het doel van Hilversum.

Zaterdag was het de slotdag van de roeicursussen voor jeugdroeiers van den Amsterdamschen Roeibond. Overzicht tijdens het stijlroeien der meisjes.

...MAAR ER IS KAF ONDER HET KOREN!

Over 't algemeen kunt U op onze Nederlandsche winkeliers vertrouwen. Zij zullen U geen knollen voor citroenen verkoopen - geen andere breikatoen dus voor „Everlasting” wanneer U om „Everlasting” vraagt.

... Maar er is kaf onder het koren! En het is wel voorgekomen, dat iemand „Everlasting” vroeg en andere breikatoen in de handen gestopt kreeg met de onjuiste verklaring, dat die naamloze breikatoen hetzelfde was of althans ook van de Everlasting fabrieken afkomstig.

Om teleurstelling te voorkomen, zij daarom gewaarschuwd, dat breikatoen zonder het hierbij afgebeelde etiket nooit of te nimmer „Everlasting” is - en dus ook niet gegarandeerd lichtecht, kleur-echt, waschecht, krimpvrij.

Prijs per
knot van
100 gram
34 cent.

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in meerkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

MICRO-FOTO VAN ZENUWCELLEN

300 X

Vol Gezondheid en Levenslust

Zoo zoudt gij U willen voelen en - dat kàn.

Tenzij gij lijdt aan een organisch gebrek, is er absoluut geen reden, waarom gij U niet gezond en krachtig zoudt voelen - vol levenslust en energie.

Duizenden hebben met dezelfde moeilijkheden te kampen gehad als gij en zij hebben nieuwe gezondheid en levenskracht geput uit Sanatogen.

Sanatogen zal ook Uw gezondheid verbeteren en Uw zenuwen nieuwe kracht geven.

Overdenk eens, hetgeen een geneesheer in het Medisch Tijdschrift

„The Medical Press and Circular” schreef:

„Sanatogen wordt gemakkelijk door de maag opgenomen en heeft een merkwaardig snelle uitwerking, die zich openbaart in de gestadige toeneming van kracht en energie. Sanatogen brengt de bloes der gezondheid op de wangen terug.”

Waarom zoudt gij U langer slap blijven voelen, gekweld door zenuwzwakte en gebrek aan energie?

SANATOGEN is verkrijgbaar in alle Apotheken en Drogisterijen à Fl. 1.- per bus.

Adverteeren doet verkoopen

STARK
IS
NIET
VAN
GISTEREN!

Neen: STARK IS VAN 1830. STARK maakt en verbetert de tandpasta al van 1830 af. Tot STARK niet meer te verbeteren viel. Daarom werd de sluiting van de tube verbeterd. U kent toch de gepatenteerde dop, die nooit kan wegraken? Probeer het heden STARK. Geen enkele tandpasta ter wereld kan méér doen, dan de verbluffend-goedkoopste STARK!

DOOSJES
15-20-25
ct.
TUBES
25-35 ct.

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

BIRK HART

Neerlands Grootste Speciaalzaak voor

Dekens

Onze 35-jarige reputatie en steeds stijgende verkoop zijn voor U'n waarborg!

Uitsluitend de beste kwaliteiten, tegen absoluut de laagste prijzen!

Verkoop onder garantie.

De Tijdgeest

BILDERDIJKSTR. 77-85 A'DAM.

NA 6U. GESLOTEN - ZATERDAGS GEOP. V. 9-12 B.V. 2-11U

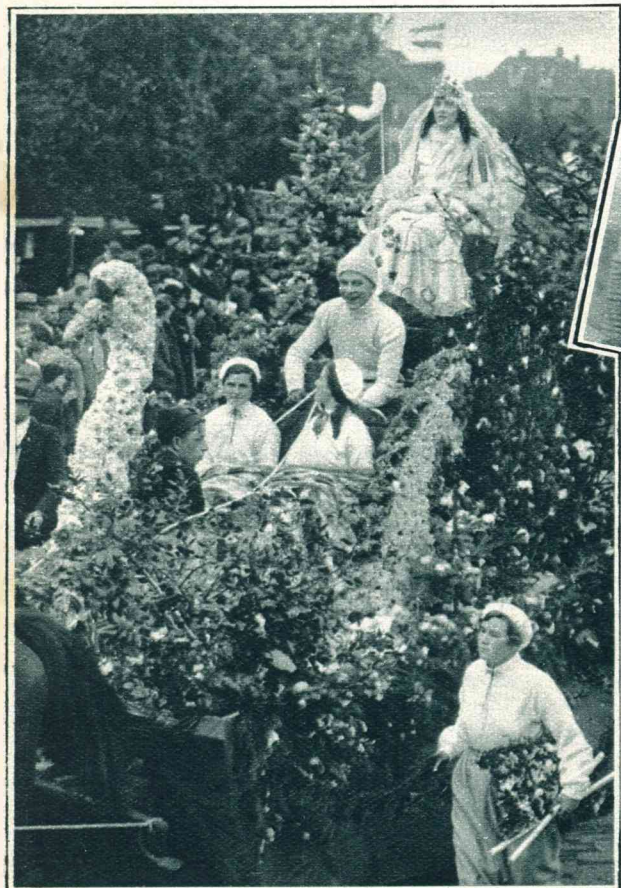

Ziet U de kleine rimpeltjes bij Uw oogen?

Dat zijn de waarschuwingsteekens van de verslapping der huid. Crème Mouson is het meest gebruikte middel om een strakke, jeugdige huid te behouden. Wrijft U 's avonds Uw gezicht zorgvuldig met Crème Mouson in. Gedurende de nacht reinigen en voeden de balsemende bestanddeelen van Crème Mouson de huid en verhinderen een vroegtijdig ontstaan van rimpels. Begint U nog heden met het gebruik van Crème Mouson.

CRÈME MOUSON

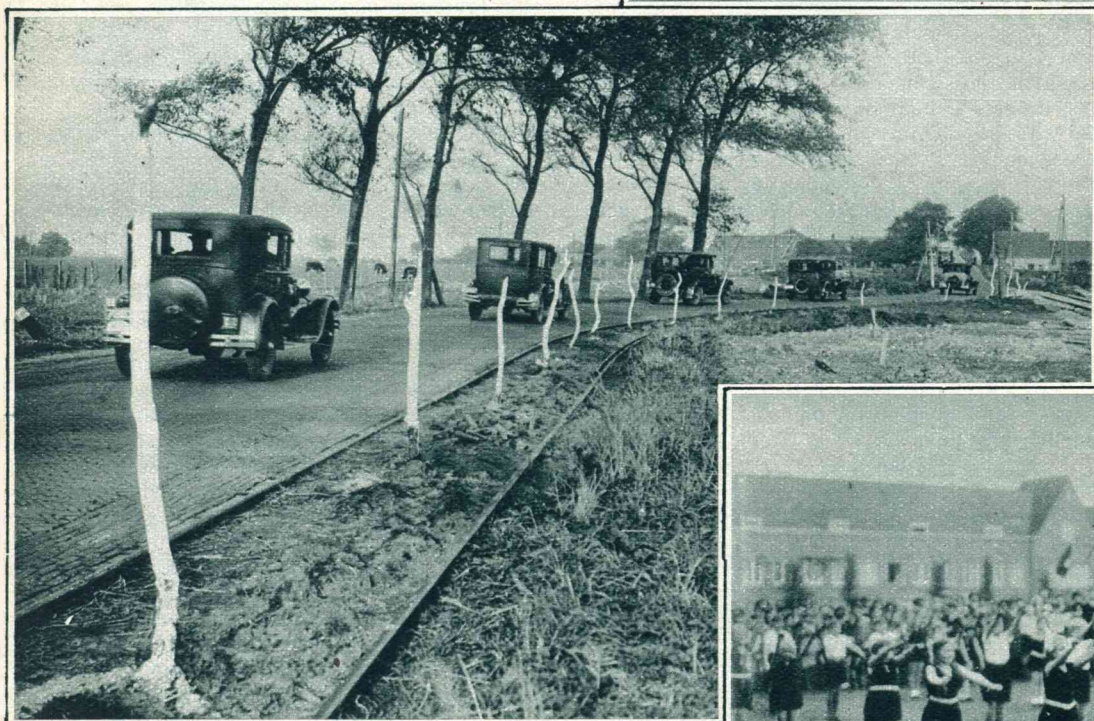
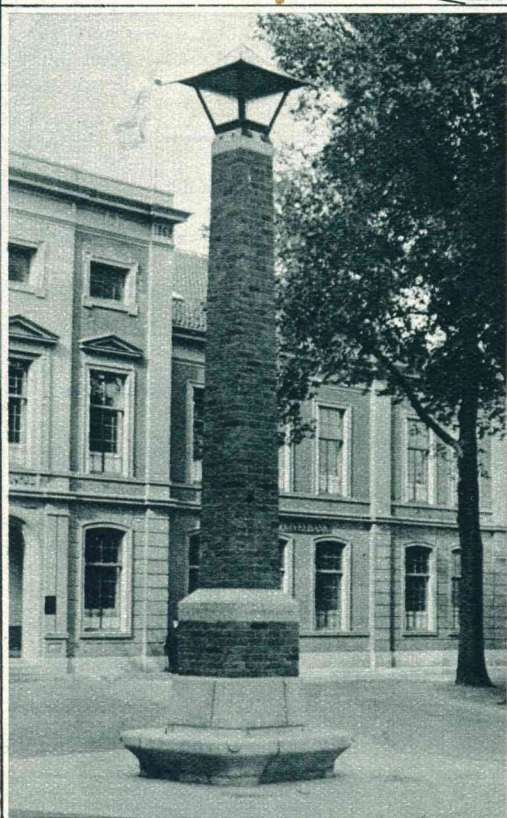
Het jaarlijksche feest van Alkmaars ontzet werd ditmaal met bijzondere opgewektheid gevierd, omdat het gelegenheid bood burgemeester Wendelaar ter gelegenheid van zijn koperen ambtsjubileum te huldigen. De burgerij bood den heer Wendelaar een monumentalen door Kropholler ontworpen lantaarn aan, waarmede hij en zijn echtgenote blijkens deze foto, zeer in hun schik waren

Een aardige pralwagen in den optocht.

Van Hier en Ginds

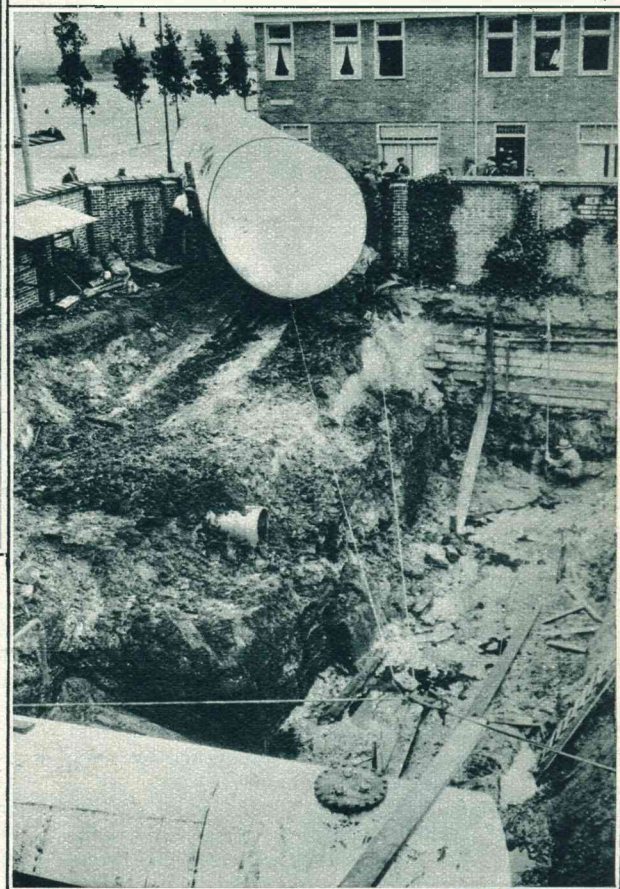
De burgemeesterlijke lantaarn.

De trambaan Leiden—Heemstede wordt geëlectriceerd en de oude rails worden door nieuwe vervangen. Witte paaltjes staan tusschen de oude trambaan, waarschijnlijk uit vrees, dat de machinisten nog eens hun oud traject zouden willen rijden.

Komt u binnen. Op het terrein van de voormalige gasfabriek te Schoten werd een 100 tons benzine-tank geplaatst. Maar gemakkelijk ging het niet.

Vrije oefeningen werden uitgevoerd bij de opening van den nieuwen speeltuin aan het Mariottenplein te Amsterdam.

DE TRUCS

door

John D. Claverten

Mr. Frank Driver verliet tegen drie uur in opgewekte stemming het Commercial-hotel, bezielde met het heilzame voornemen om voor zijn laatste avond in New-York een of ander gepast amusement te zoeken. Hij had, in gezelschap van een aantal Engelsche landgenooten en onder de veilige hoede van Cook's reisbureau, een veertiendaagsche trip gemaakt van Southampton naar Amerika's wonderstad en de geleider had den reizigers dezen laatste dag gelegenheid gegeven om te winkelen of om nog even 'n slippertje te maken.

Met de handen in zijn zakken, den hoed achteloos naar achteren geschoven en met een groote aster in het knoopsgat van zijn colbert, slenterde mr. Driver, bij de Londensche recherche beter bekend als „linke Frank” en berucht als flesschentrekker, de Eighth Avenue af en sloeg Brossystreet in. Halverwege bleef hij even staan aarzelen voor Gladys-Homeward-Bar. Voor de spiegeldeuren van den ingang stond een reusachtige negerportier in de uniform van een operettegeneraal en vanuit de bar klonk een sentimenteele solo van een eenzame saxofoon.

„Come in, come in, Sir,” noodigde de neger hem uit in onvervalscht Harlem-Engelsch.

Mr. Driver aarzelde even, maar van meening, dat het vrijwel hetzelfde bleef, waar hij zijn dollars verteerde, trad hij binnen en nam plaats tegenover het tooneel. De kleine bar, een vijfde- of zesderangs tingeltangel, die veelal door negers werd bezocht, was slechts matig bezet en Driver had dan ook een tafeltje voor zich alleen. Hij had juist geconstateerd, dat het variété-programma niet veel bijzonders bood en dat de bestelde likeur naar gesuikerden azijn smaakte, toen hij in zijn nabijheid een keurig gekleeden jongeman zag opstaan en naar zich zag toekomen.

De jongeman boog correct en bukte zich over het tafeltje heen.

„Mr. Weldon?” vroeg hij met gedempte stem.

Frank Driver verstond hem niet en half vermoedend, dat de ander om een plaats aan zijn tafeltje verzocht, knikte hij toestemmend. De onbekende toonde zich verheugd, nam haastig plaats en boog zich vertrouwelijk naar Driver toe.

„Het is gelukkig, dat u zich aan de afspraak heeft gehouden, mr. Weldon,” hernam de jongeman op zachten toon. Frank Driver keek hem verwonderd aan en glimlachend vervolgde de onbekende: „Ik bedoel met die witte aster in uw knoopsgat, mr. Weldon. Mr. Geddes is op het laatste oogenblik teruggehouden door een andere belangrijke zaak en daarom zond hij mij. En ik kende u niet, begrijpt u? Mijn naam is Oddy, Lester Oddy; ik ben volkomen met de business waarom het gaat, op de hoogte en ik ben gemachtigd met u te onderhandelen. Tot mijn spijt moet ik echter op den voorgrond zeggen, dat wij u de ruwe opiumsiroop niet kunnen leveren, wel echter beschikken we nog over een partijtje bereide cocaïne.”

Mr. Oddy had haastig en in een adem doorgesproken, alsof hij den ander de gelegenheid wilde benemen er een woord tusschen te voegen. Frank Driver had den jongeman verbaasd aangehoord. Hij begreep, dat deze zich in den persoon vergiste en dat een toeval, de aster, die als herkennings-teeken bij een afspraak had moeten dienen, den ander op een dwaalspoor had gebracht. Hij stond op het punt mr. Oddy op zijn vergissing opmerkzaam te maken, toen hij zich plotseling bedacht. De jongeman zat blijkbaar in den clandestien handel in verdoovende middelen en het kon misschien nog eens voordeel opleveren als hij daaromtrent een en ander te weten kwam.

Daarenboven leek de persoonsverwisseling hem wel amusant en wat kon er eigenlijk op tegen zijn, dat hij den ander in den waan liet, dat hij mr. Weldon was? Gevaar was er niet aan verbonden, zelfs niet als de echte mr. Weldon verscheen, want Oddy kende hem niet. Grinnikend gaf hij aan zijn inval toe en onmiddellijk in zijn rol, keek hij den ander teleurgesteld aan.

„U kunt geen opiumsiroop leveren, zegt u?” begon hij voorzichtig.

„Nee, onze laatste zending werd in beslag genomen, een schadepost van bijna tweehonderd-

duizend dollar, mr. Weldon,” antwoordde Oddy.

Driver toonde geen verbazing, hoewel hij duizelde van het bedrag.

„Dat is het risico van den handel, mr. Oddy,” merkte hij op, onverschillig de schouders ophalend.

De ander ging niet op deze opmerking in, maar hernam haastig: „Wij veronderstelden, dat bereide cocaïne voor uw doel even geschikt zou zijn. Het zal u bekend zijn, dat er in cocaïne en aanverwante middelen een veel levendiger handel is dan in ruwe siroop. Vooral in Europa. Met uw connecties zal het u niet moeilijk vallen een geregeld afzetgebied te vinden en wij kunnen u vrij geregeld van voorraad voorzien. De prijs kan geen bezwaar zijn, die verschilt maar weinig met die van gewone opiumsiroop.”

Mr. Oddy kweelde beminlijk als een reiziger op provisie en tegelijk zoo meesleepend, dat Frank Driver zichzelf serieus ging nemen.

„Welke prijs?” vroeg hij op onverschilligen toon, alsof hij met de clandestiene markt volkomen op de hoogte was.

„Negenhonderd dollar per kilogram, mr. Weldon,” antwoordde de jongeman.

Driver wist niet of hij een bedenkelijk of een tevreden gezicht moest toonen en daarom bleef hij maar nadenkend voor zich uitstaren. Mr. Oddy deed de rest.

„We hebben niet meer dan twaalf kilogram in voorraad, mr. Weldon, en we weten niet wanneer we op een nieuwe zending kunnen rekenen. Het is juist een aardig partijtje voor u, twaalf kilo, tienduizend achthonderd dollar. Een handelswaarde van vijf en twintigduizend dollar, als men over adressen voor detailverkoop beschikt zoals u. Het partijtje staat gereed; indien u wilt, kunt u het onmiddellijk keuren en meenemen.”

Mr. Oddy keek Driver in afwachting aan, maar deze wendde haastig zijn blik af. Frank Driver was een doodgewone flesschentrekker, een oplichter in zakformaat, die zich, dank zij zijn gladde tong en gentlemanlike optreden, ten koste van niet al te snuggere zakenmensen wist te verrijken met bedragen van tien, vijftig, hoogstens honderd pond. In getallen als die, welke hem nu werden genoemd, had hij nooit leeren rekenen en zij maakten plotseling zijn begeerte wakker den ander een poets te bakken en zich op een slinksche manier van de cocaïne meester te maken.

Deze gedachte stak hem aan als een koorts en in zijn verhit brein warrelden drie, vier plannen dooreen, die ten doel hadden den ander om den tuin te leiden. Plotseling kreeg hij een schitterenden inval. Hij zou een ouden, beproefden truc te baat nemen, een truc, die weliswaar niet altijd gelukte, maar die in deze omstandigheden toch een groote kans op slagen bood.

„Wel, ik wil het partijtje wel eens zien, mr. Oddy,” stemde hij eindelijk toe.

De jongeman boog zich nog meer voorover en een snellen blik links en rechts werpend, fluisterde hij: „Dan zult u even mee moeten gaan naar Smokys Smoke, mr. Weldon.”

„Right,” verklaarde Frank Driver met een toestemmend hoofdknikken.

Terwijl mr. Oddy voldaan opstond en afrekende, dacht Driver haastig na. Het was nu half vijf en om tien uur moest hij zich inschepen op de „Prince Albert”, die om elf uur vertrekken zou. Als het hem gelukte zich van de cocaïne meester te maken en het pakket aan boord te brengen, behoefde hij nergens meer bevreesd voor te zijn. Zelfs al zouden de cocaïnehandelaars het wagen aangifte van het bedrog te doen, dat hij voornemens was te plegen, dan nog zou niemand het in zijn hoofd krijgen den dader aan boord van de „Prince Albert” te zoeken.

Zich een loome en onverschillige houding gevend, volgde Driver zijn nieuwste relatie naar

buiten. Mr. Oddy riep een taxi aan en tien minuten later liepen zij de trappen op van „Smokys Smoke”, een clandestiene drankgelegenheid in Murphystreet. Oddy bleek hier volkomen thuis te zijn, want zonder aarzelen liep hij door naar de particuliere vertrekken, waar anders geen gasten toegang hadden. Met een luid „Hulloh” trad hij het kantoor van den kroeghouder binnen en verzocht om den koffer, dien hij hem in bewaring had gegeven.

Eenige oogenblikken later stond Frank Driver met koortsig brandende oogen naar een viertal groote bussen te staren, die mr. Oddy op een tafeltje voor hem had neergezet.

„U kunt gerust even een monster nemen, mr. Weldon,” begon Oddy, de stevig gesloten bussen een voor een openend.

Hoewel Driver stond te popelen van angstig ongeduld bij de gedachte aan zijn truc, bedwong hij zijn opwindning en veinsde belangstelling. Hij boog zich over de bussen heen en bekeek den inhoud. Hij had van cocaïne beslist minder verstand dan van krokodillen, maar dank zij mr. Oddy liep dit ontstellend gebrek niet in het oog.

De jongeman wreef het grijsachtige poeder voorzichtig tusschen zijn vingers en nadat Driver het hem volgens de regelen der kunst had nagedaan, gaf mr. Oddy welwillend de methode aan, volgens welke de cocaïne gekeurd moest worden op haar deugdelijkheid en kwaliteit.

„Beslist eerste kwaliteit, mr. Weldon, ruikt u maar eens voorzichtig.”

Driver bracht zijn neus boven een der bussen en knikte voldaan.

„U kunt het hooge opiumgehalte proeven, mr. Weldon,” hernam mr. Oddy.

Driver legde een uiterst minieme hoeveelheid van het giftige goedje op het puntje van zijn tong en veegde deze daarna zorgvuldig af.

„Hm, op de kwaliteit valt niets aan te merken,” gaf hij eindelijk te kennen.

„Dat wist ik wel,” viel mr. Oddy overtuigend in. „Voor mr. Geddes de partij aankocht, heeft hij elke bus gekeurd. Voor iemand met relaties...”

Frank Driver viel hem met een kort gebaar in de rede.

„Ik ben bereid het partijtje over te nemen,” sprak hij op onverschilligen toon. „U kunt de bussen laten bezorgen... neen, het is misschien veiliger dat ik ze meeneem. Alleen... hm, ik heb niet meer dan een paar honderd dollar bij me, dus u zult tevreden moeten zijn met een check of tot morgen moeten wachten...”

Hij keek mr. Oddy vragend aan en tot zijn schrik zag hij hem een oogenblik aarzelen. Maar plotseling begon de jongeman te glimlachen.

„Och, het doet er eigenlijk ook niet toe, mr. Weldon,” merkte hij op. „Zooals u weet, houdt mr. Geddes van cash, maar uw naam is wel zoo vertrouwd... wel, geeft u mij een check voor tienduizend vijfhonderd en betaalt u het restant in contanten. Dat is namelijk mijn provisie, ziet u,” voegde hij er haastig aan toe, toen hij een uitdrukking van verwondering in de oogen van den ander zag verschijnen.

Frank Driver aarzelde een oogenblik en zelfs kwam er even wantrouwen in hem op. Dit verwierp hij echter terstond weer; deze toevallige samenloop van omstandigheden was zoo van allen opzet gespeend, dat bedrog uitgesloten kon worden geacht. Hoewel hij niet meer dan vierhonderd dollars bezat, begreep hij, dat hij zich deze contante aderlating moest getroosten om geen argwaan te wekken en met een toestemmend hoofdknikken haalde hij zijn portefeuille te voorschijn.

Hij nam er zijn laatste waardelooze reischeck uit, vulde deze in „aan toonder” en zette er met een breed gebaar een handteekening onder, waaruit met eenigen goeden wil „Weldon” op te maken viel. Hij schoof den jongeman de check en drie honderddollarbiljetten toe en bespiedde angstig zijn gelaat, bevreesd, dat hij Weldon's handteekening misschien kennen zou. Mr. Oddy wierp echter slechts een vluchtigen blik op de check om zich te overtuigen, dat zij goed ingevuld was, stak vervolgens alles in zijn zak en knikte Driver voldaan toe.

„In orde, mr. Weldon, u wilt de bussen meenemen, zegt u?”

„Ja, indien ik tenminste gebruik mag maken van uw koffer,” antwoordde Frank Driver verlicht. „Maar natuurlijk, mr. Weldon,” verklaarde Oddy beleefd.

De bussen werden weer stevig gesloten en in den koffer geborgen en na elkander de hand te hebben gedrukt, deed de jongeman den pseudomr. Weldon tot aan de buitendeur uitgeleide. De trappen oplopend begon mr. Oddy luid te grinniken en zich boven aan een tafeltje neerzettend, haalde hij de check te voorschijn. Hij bestudeerde haar woord voor woord en letter voor letter en borg haar eindelijk weer in zijn portefeuille.

„Hedige jongen,” mompelde hij binnensmonds en den kellner wenkend, bestelde hij grijnzend een glas rum.

Opgetogen van vreugde en bevend van opwindende bereikte Frank Driver een uur later het havenkwartier Hoboken. Hij begaf zich onmiddellijk aan boord, sloot zich in zijn hut op en strooide de kostbare cocaïne over den bodem van zijn eigen koffer uit, waarover hij een stevig stuk pakpapier legde. Na den koffer weer te hebben gepakt, zag hij zonder vrees het douane-onderzoek tegemoet, dat in Southampton zeer oppervlakkig was geweest.

Met een diepen zucht van verlichting zag hij de „Prince Albert” van wal steken en nu hij volkomen gerust kon zijn en geen achtervolging meer hoefde te vreezen, gaf hij zich over aan gouden toekomst-droomen. Hij rekende erop voor de cocaïne twintigduizend dollar te maken, dat was bij den tegenwoordigen koers in Engeland vijfduizend pond. Om zijn kostbare waar aan den man te brengen, besloot hij in Londen verbinding te zoeken met een goed gesitueerden Chinees, die de geheele partij tegen contante betaling kon overnemen.

Gedurende de reis bleek mr. Driver zeer aangenaam gezelschap te zijn, zijn vroolijke lach werkte aanstekelijk, al begrepen de andere reizigers dikwijls niet waarom mr. Driver eigenlijk lachte. Hij kon hun echter moeilijk uitleggen, dat hij daarbij dacht aan het ongelukkige gezicht van de heeren Geddes en Oddy, na de bittere ervaringen, die zij met een waardelooze reischeck moesten hebben opgedaan.

De ontscheping in Southampton bracht geen moeilijkheden mee en eenige uren later was Driver met zijn kostbare vracht op weg naar Londen. Dienzelfden avond nog verliet hij in een soort apache-vermomming zijn woning en begaf zich naar de Chinezenwijk, waar hij een goedkoop boarding-house binnentrad. Hij bestelde er een zeemansmaaltijd, waarvan hij slechts een klein gedeelte nuttigde om vervolgens een praatje met den Chineeschen bediende aan te knopen.

Langs een omweg bracht hij het gesprek op het opiumschuiven en tenslotte stelde hij den Chinees de vraag of hij ook een adres wist te noemen, waar men verdoovende middelen inkocht. De zoon van Han toonde onmiddellijke belangstelling.

„Heeft mister zwarte smook te koop?” informeerde hij met een knipoogje.

„Zwarte smook? Neen, ik heb niets te koop, maar een van mijn vrienden heeft wat cocaïne over; het goedje bevat hem niet in het gebruik,” grapt Driver grijnzend.

„Cocaïne... veel, heel veel?” hernam de Chinees.

„Veel, te veel tenminste voor iemand, die in het leven wil blijven; tien of twaalf kilo, geloof ik,” antwoordde Driver achtere-loos.

De oogen van den Chinees begonnen te schitteren.

„Yes, yes, Sir, ik weet goed adres; Li Wang Sen in Pilstreet, groot boarding-house. Zeggen gestuurd door Tao Sing, all right, all right.”

Driver was tevreden, hij wist genoeg voor zijn doel. Hij stond op, schonk den Chinees een shilling en verliet het boarding-house. In Pilstreet vond hij zonder moeite het aangeduide adres en binnentredend vroeg hij Li Wang Sen te spreken. Eerst toen hij zei, gezonden te zijn door Tao Sing werd hij naar boven geleid, waar hij de vreemdsoortigste kamer betrad, die hij nog ooit in zijn leven gezien had.

De wanden waren met glanzend hout besloten en beschilderd met drakenkoppen, leliën en pelikanen en van het plafond hingen talrijke gekleurde lampions af. In een hoek van het vertrek stond een vuurrood gelakt huisaltaar, waaraan een menigte reepen rijstpapier bevestigd waren, beschilderd met vreemdsoortige letterteekens, die hem aan booze bezweringen deden denken.

In het midden van de kamer troonde op een goudbestikt kussen Li Wang Sen, een soort mandarijn met een welgedaan uiterlijk. Driver boog het hoofd voor den Chinees en nadat hij een weinig van zijn verbazing bekomen was, kwam hij regelrecht tot het doel van zijn bezoek. Eerst toen de Chinees vernam, welk een groote hoeveelheid cocaïne hij in voorraad had, toonde hij eenige belangstelling, hoewel hij zijn bezoeker met geen woord onderbrak. Toen Driver uitgesproken was, sloeg hij eindelijk de oogen op.

„Ik koop geen verdoovende middelen, Sir, maar ik kan wel een ander ontbieden, die er zich voor interesseert,” merkte hij op. „Geen landgenoot van me, maar een blanke.”

„En wanneer zou ik met hem kunnen onderhandelen, Sir?” informeerde Driver haastig, verheugd, dat hij zijn doel nabij kwam.

„Vanavond nog, indien u wilt, over twee, drie uren,” antwoordde de ander.

Driver keek op zijn horloge. Het was nu acht uur en de verkoop kon dus vandaag nog zeer goed zijn beslag krijgen.

„Right, ik kom om elf uur terug, Sir, wilt u dan zorgen, dat de koper hier aanwezig is?” verzocht hij.

De Chinees boog toestemmend het hoofd en Driver wendde zich met een stommen groet naar de deur. Doch plotseling viel hem een vraag in.

„Kunt u me ook zeggen, welke prijzen er voor cocaïne worden betaald, Sir?” informeerde hij nieuwsgierig.

„In den kleinhandel vraagt men tien shilling per gram,” antwoordde Li Wang Sen.

Frank Driver berekende haastig, dat hij dus voor een detailwaarde van zesduizend pond aan cocaïne bezat en het boarding-house verlatend, besloot hij vijfduizend pond voor zijn clandestiene koopwaar te vragen. Hij reed naar huis, pakte de cocaïne in en keerde tegen elf uur met een hart vol verwachting in Pilstreet terug. Li Wang Sen had zijn woord gehouden: de adspirant-koper, in uiterlijk en manieren een gentleman uit betere kringen,

zat reeds te wachten en toonde onmiddellijk veel belangstelling voor de transactie.

Hij nam een monster van de cocaïne, verliet daarmee het vertrek en keerde bijna terstond weer terug om nogmaals een monster te nemen, nu onder uit de doos. Popelend van ongeduld zat Driver op zijn terugkeer te wachten. Het duurde vijf, tien minuten voor hij weer verscheen, nu in gezelschap van een anderen heer, die evenwel bescheiden bij de deur bleef staan.

„Verkoopt u dit voor eerste kwaliteit cocaïne, Sir?” informeerde de gentleman.

Driver, van meening, dat de adspirant-koper de kwaliteit wilde afkammen om den koop prijs te drukken, knikte nadrukkelijk bevestigend het hoofd.

„Ja, dit is zeer beslist eerste kwaliteit, Sir!” verzekerde hij.

Over het gelaat van den gentleman gleed een glimlach.

„En hoeveel vraagt u hiervoor?” hernam hij.

„Vijfduizend pond,” antwoordde Driver beslist.

De glimlach om den mond van den gentleman werd nog breder.

„Dan zullen we het spelletje hiermee maar als geëindigd beschouwen, Sir,” begon hij. „Wij behoren tot de recherche, u is onze arrestant.”

Frank Driver deinsde terug en keek doodsbлек van den rechercheur naar zijn kostbare koopwaar. Toen viel plotseling zijn blik op den welgedanen Chinees en woedend barstte hij uit: „Recherche... heeft die vette schurk me verraden?”

De rechercheur keek hem boos aan en waardig gaf hij ten antwoord: „Mr. Li Wang Sen is hoofd-agent van den opsporingsdienst van verdoovende middelen. U hebt een stommeit begaan, mister, en we zullen u een jaartje den tijd geven om daarover na te denken.”

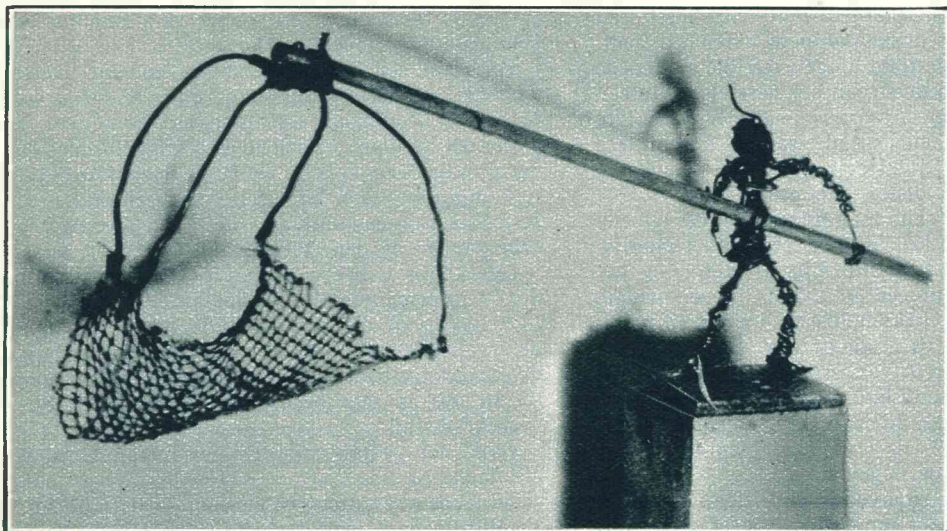
„Een jaar?” viel Frank Driver doodelijk verschromt uit. „Een jaar voor cocaïne...”

„Cocaïne?” onderbrak de rechercheur hem grijnzend. „Toe, vader, schei nou uit met die comédie. Je arrestatie heeft niets met de verbodsbepalingen van den handel in verdoovende middelen uit te staan. Het betreft hier een ordinaire poging tot oplichting. Die truc is al zoo oud als Methusalem; je eerste kwaliteit cocaïne noemen ze in den handel doodgewoon: rijstpoeder...”

Frank Driver dacht een oogenblik aan mr. Oddy, toen herinnerde hij zich den truc met de reischeck en zonder een woord te spreken liet hij zich weg-leiden.

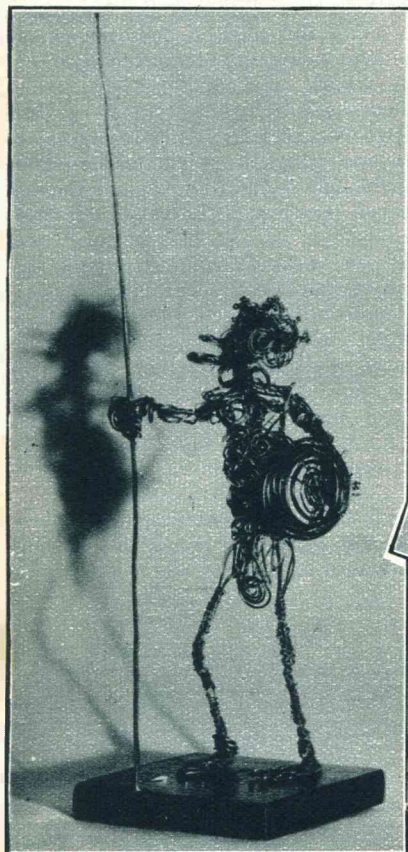

Het ononknoembare einde.

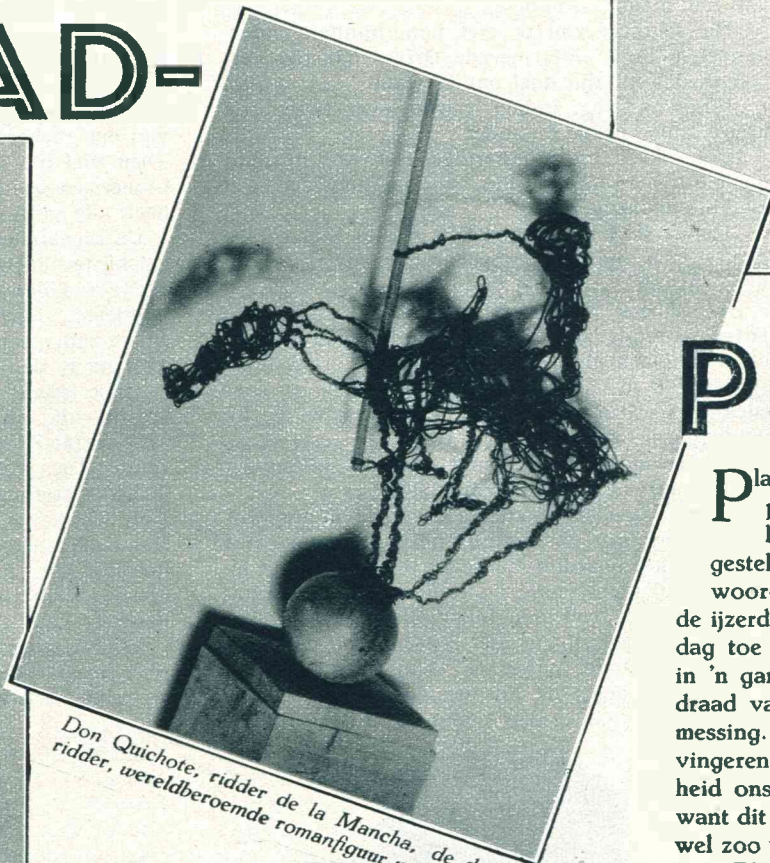

Visscher met schepnet, een der meest geslaagde werken van den blinden plastiker.

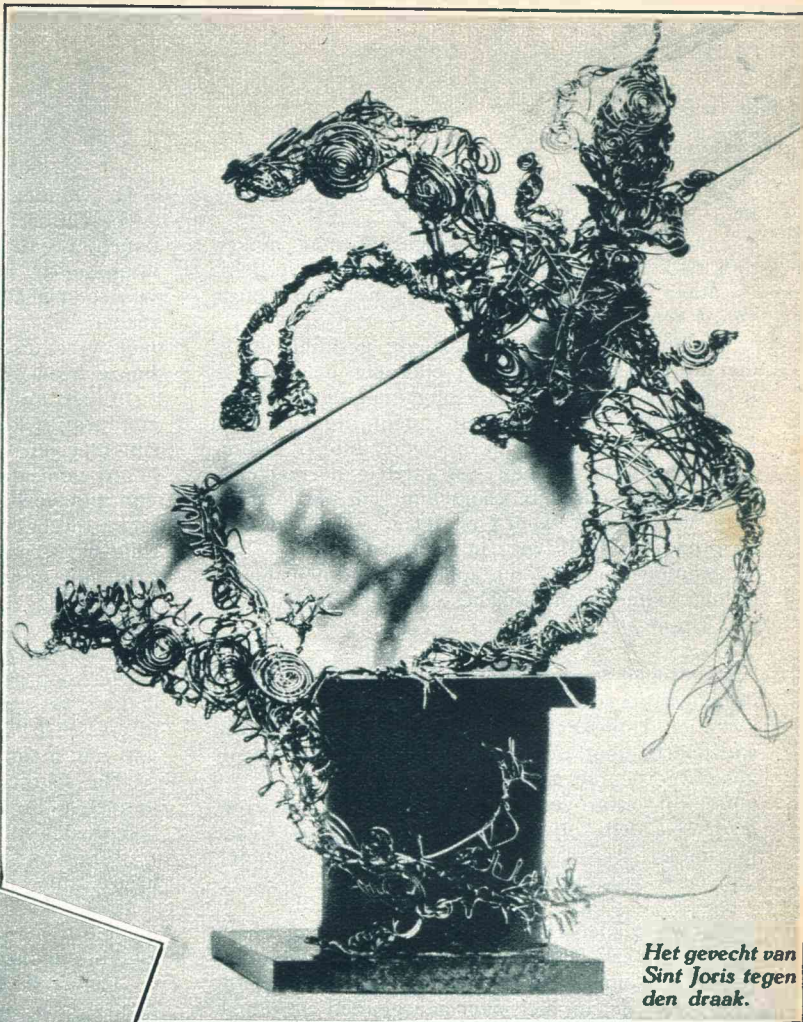
DRAAD-

Neger met speer en wapenschild.

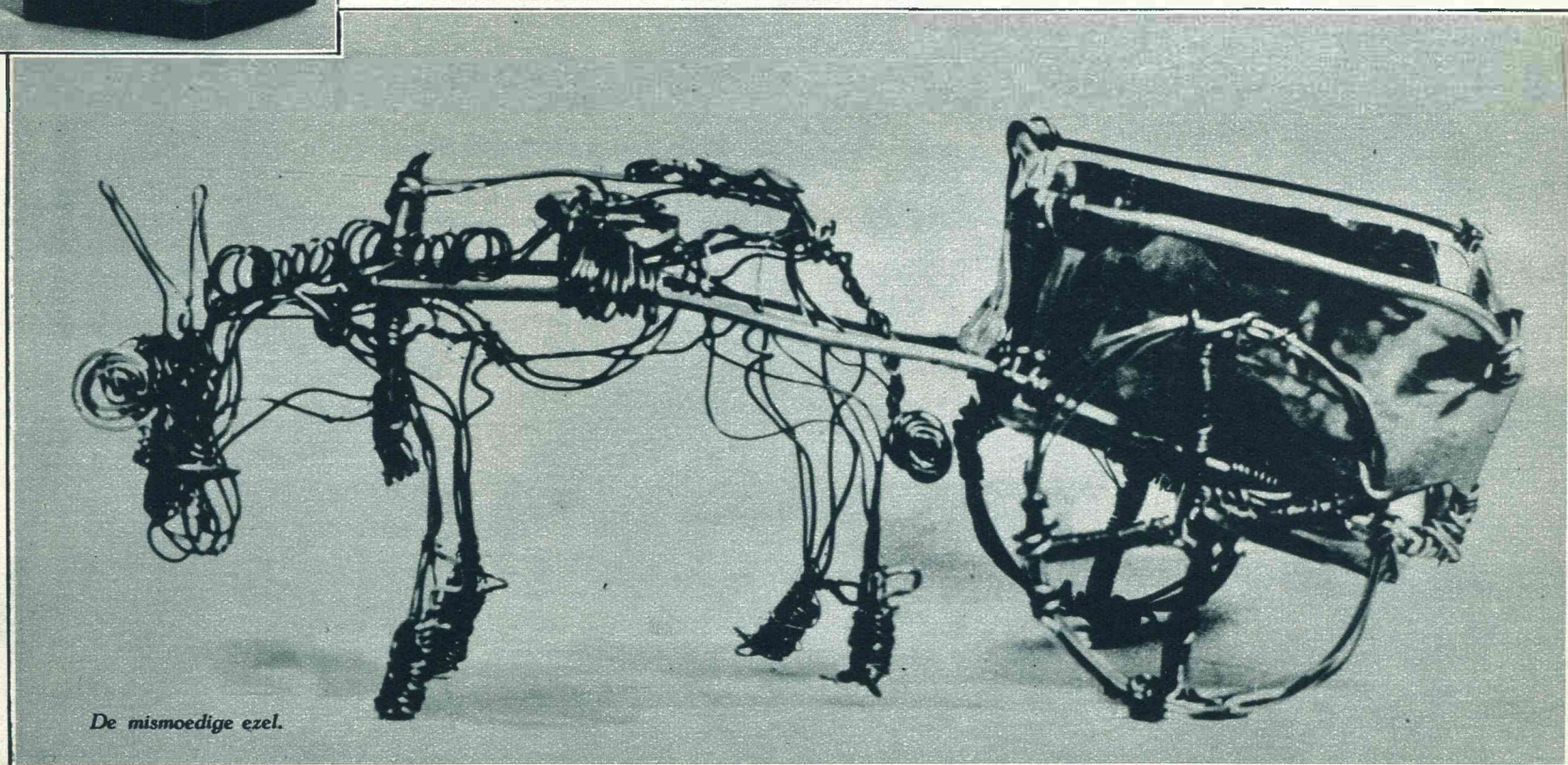
Don Quichote, ridder de la Mancha, de dolende ridder, wereldberoemde romanfiguur van Cervantes.

Het gevecht van Sint Joris tegen den draak.

PLASTIEK

Plastisch dansen, plastische schilder- en beeldhouwkunst, plastische buizenkunst (in Frankrijk werden bijvoorbeeld historische figuren uit buizenmateriaal samengesteld) — plastiek neemt bezit van elk terrein tegenwoordig. Thans kunnen we het allernieuwste aankondigen: de ijzerdraadplastiek. Een blinde Weener is er op een goeden dag toe gekomen om de plastiek eens, via wat ijzerdraad, in 'n gansch ander wezen op de wereld te brengen. Hij kiest draad van verschillende dikte en kleur: aluminium, koper en messing. En ziedaar: zijn plooiende, knedende en knijpende vingers tooveren waarachtig onzen ouwen, voor de mensheid onsterfelijken Don Quichote te voorschijn. De proef — want dit was ze — is uitstekend gelukt en de werkstukken zijn wel zoo belangrijk, dat de directie van het Berlijnsche Museum voor Blindenwezen, alsmede het Oostenrijksche Gesticht voor Blindenopvoeding, niet lang aarzelden met den aankoop ervan.

De mismoedige ezel.

ZIJNE HOOGHEID AMUSEERT ZICH

De leelijke eend (na haar metamorphose) in de armen van haar dol-verliefd prinsje. Voor hen, die het tweetal onverhoopt niet mochten herkennen, zij meegedeeld dat het Lien Deyers en Georg Alexander zijn.

Oorspronkelijk heeft de prins „dit“ tot gemalin uitgekozen. Het lieve wicht (Trude Berliner) was echter een prinses van den dansvloer en kwam daardoor gansch niet in aanmerking een kroontje te dragen.

Met alle respect voor Zijne Hoogheid, maar het is een zeldzaam gekke vent en zijn amusemenen zijn van hetzelfde allooi. Gelukkig wordt er de nadruk op gelegd, dat zijn rijk niet op een landkaart te vinden is, zoodat we niet bevreemd behoeven te zijn ooit onderdanen van hem te ontmoeten, want dat zou zeer zeker aanleiding tot een wereldoorlog worden. Hoe het zij, die Prins moet trouwen met een heel eenvoudig hertoginnetje, „een leelijke eendje“, zoodat hij haar zeer oneerbiedig doch tevens zeer terecht noemt en dus moet hij zijn vroolijke festijnen plus aanhangsels in den steek laten, wat hem veel moeite kost. Het leelijke eendje wil echter toch wel eens meten, waarom zij geen mooie eend is en dus gaat zij haar licht opsteken bij de eigenlijke prinselijke hartlap, een elegante zangeres, met als gevolg, dat na heel veel grappige kronkelingen er een huvelijk plaats vindt in de eendenwereld, waarbij de betreffenden reuzenveel van elkaar houden, tot heil van den eendenstaat! Daar deze vroolijke operettefilms op het oogenblik nog al „en vogue“ zijn, twijfelen we niet of het publiek zal met genoeg van deze vorstelijke eendenhistorie, die door de City-film wordt uitgebracht, kennis nemen!

Het „eenden-ontbijt“ is bescheiden maar soldie!

A.S.S.O.

INSTITUUT VOOR

BRIEFONDERWIJS

DIRECTEUR J.v.d.Bij HOOFDONDERWIJZER
PRUMELAAN 16. ARNHEM

VASTE BETREKKINGEN

**Laag maandelijksch lesgeld - Geen vooruitbetaling -
Jedere week leszending - Correctie van gemaakt werk.**

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-politie, verpleger, besteller, spoorwegbeambte, bewaarder, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur, enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster, bewaarder, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, privé-secretaresse, enz.

Inlichtingen gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zowel Heeren als Dames: praktijk-diploma boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Groote), algemeene ontwikkeling, Ned. taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijksk., natuurkunde enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Duur 3 of 6 maanden. Woordenboeken en atlanten gratis. Na goeden afloop gratis fraai diploma. Door onze B-diploma's verwerven vele oud-cursisten mooie betrekkingen als boekhouder(st), administrateur, rentmeester, controleur, bedrijfsleider, directeur boerenleenbank, directeur en adjunctdirecteur boterfabriek, coöperatie, enz. enz. Het praktijk-diploma boekhouden ook voor bijverdienste.

NIEUWE CURSUSSEN

Wij vestigen uwe aandacht op de volgende nieuwe cursussen :

ÉTALEUR. Bestemd voor personen, die in het winkelbedrijf werkzaam zijn, of die wenschen te worden aangesteld als étaleur. Les in étaleeren, plakkaatschilderen (het maken van prijs- en reclamekaarten), lakschrift, enz. Benodigdheden als penseelen, verven, inkt, boek, enz. gratis.

KRAAMVERZORGSTER. Voor ongehuwde en gehuwde dames, die kraamverzorgster willen worden. Les in moderne kraamverpleging en in algemeene ontwikkeling. Na goeden afloop fraai diploma. Daarna kan men zich onmiddellijk als kraamverzorgster vestigen. Wij helpen daarbij gaarne. Een mooi geïllustreerd boek over kraamverpleging, geschreven door arts, cadeau. Deze cursus alleen voor meerderjarigen. Minderjarigen worden slechts aangenomen met toestemming van ouders of voogden.

ADMINISTRATEUR EN PRIVÉ-SECRETARESSE. Voor dames en heeren, die een grondige kantooropleiding wenschen. Les in dubbel-boekhouden, Ned. handelscorrespondentie en stenografie (systeem „Groote”). Alle boeken, totaal 6, cadeau. Na het behalen van het diploma kan men in aanmerking komen voor betrekkingen als: kantoorbediende, boekhouder, boekhoudster, stenograaf, privé-secretaresse, administrateur, enz. Wij helpen steeds gaarne bij de sollicitatie.

Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan onze cursussen volgen en het gestelde doel bereiken

Zend bijgaanden bon duidelijk ingevuld in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen.
Doe het heden!

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor

NAAM:

STRAAT EN NUMMER:

WOONPLAATS:

OUDERDOM:

Vat moed en zet U tot den arbeid!